UFO NYT

SEPTEMBER
OKTOBER . 1965 **5**

S. U. F. O. I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:
4,00 kr.
INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal,
Uggeløse pr. Lynge,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2,
Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Leif E. Pedersen,
Kastrupvej 260,
Kbh., Kastrup,
tlf. (01) 50 05 22.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2,
Korup, Fyn,
tlf. (09) 12 28 35,
(svarer kun i forretningstiden).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm (03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P.C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03626) 101.

Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbvhn., Kastrup. Tlf. (01) 50 05 22.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør. Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Jylland:

Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg. Tlf. 1322.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg. Tlf. (09) 21 34 76.

E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup. Tlf. (09) 12 28 35 i forretningstiden.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Begyndelsen til enden...

Et halvt år er gået, siden vi på dette sted hævdede, at en »Ny Epoke« i tallerkenaktiviteten var blevet indledt med landingen i Socorro, New Mexico, i april 1964, og det forløbne halve år har kun yderligere bekræftet de fremførte synspunkter.

Socorro-episoden var optakten til en fantastisk bølge af iagttagne landinger, spor efter landinger, kontakter og nærobservationer, hvoraf mange efterlod sig »bevis« i form af forskellige fysiske virkninger på mennesker og materiel. Denne bølge var koncentreret over USA's sydvest-stater. Da den ebbede ud hen ad efteråret, varede det ikke længe, før en ny satte ind, denne gang over øststaterne. »Fænomenerne« var her de samme, foruden at der i flere tilfælde blev observeret store moderskibe. — Det var på dette tidspunkt, Adamski meddelte, at han havde føjet adskillige meter nye optagelser til sin film. Han befandt sig netop på foredragstourné i øststaterne, da bølgen kom. Den begyndte omkring juletid og ebbede først ud omkring marts måned i år; men endnu inden det skete, kom turen til Australien og Sydamerika. Her har der dog hovedsagelig været tale om almindelige observationer af overflyvninger, men dog forholdsvis »solide« observationer og i stort tal. Man har imidlertid i begge de nævnte verdensdele haft tilfælde af en helt anden art, nemlig fund af »mystiske« metalgenstande — ret store, endda, — i temmelig øde egne.

Mens bølgen over USA's øststater stod på, fik også selve Washington sin rigelige andel. I en periode var der omtrent daglig overflyvninger, og titusinder har set dem. Men stadig kommer man med de velkendte forklaringer om grågæs, iskrystaller, Venus på afveje o.s.v., o.s.v., samtidig med, at observationerne også fortsat strømmer ind. Godt nok er bølgerne som sådan forbi, men det betyder ikke, at tallerkenerne er forsvundet. Langtfra! — Antallet af observationer af alle arter ligger stadig væsentlig højere pr. uge eller måned, som man nu vil, end i tiden før Socorro, og hver eneste uge kommer der meldinger om nye landingssteder. Situationen er efterhånden den, at hundredetusinder af amerikanere selv har set tallerkener eller har lagt søndagsturen til et af landingsstederne og selv fotograferet sporene, — sædvanligvis afsvedet græs og mærker efter støtteben. Befolkningen begynder at more sig over flyvevåbnets kluntede komediespil, og man ryster på hovedet over, at regeringen i dette mægtige og iøvrigt så fornuft-hærgede land fortsat vil lægge navn til en så barnagtig optræden som stadig at fornægte, hvad efterhånden millioner verden over *ved*. Der må sandelig være »vægtige« grunde. — Intet mindre end en revolver i ryggen kunne da få nogen enkeltpersoner til at opføre sig sådan!

Og hermed er vi nået frem til juli måned i år. Vi havde lige afsluttet redaktionen af vort augustnummer, da der begyndte at ske noget. En kort meddelelse om en observation over tre landes videnskabelige stationer i Antarktis optrådte i størstedelen af den danske presse i dagene omkring den 7. juli. — Den nåede lige at komme med på side 161 i augustnummeret.

Hvordan har De haft det siden, kære læser? Er De blevet belejret af interesserede og lykønsket af venner og bekendte, fordi De »trods alt« holdt på den rigtige hest? — Eller har der været tilløb til panik i Deres by? — —

Ingen af delene? — Og De sidder måske endda selv og ser ret forundret ud, mens De læser disse linier? — I så fald er det heller ikke uden grund.

Det, der nåede frem til danske avislæsere, var kun et svagt ekko af den presseomtale, begivenheden fik i udlandet. Men Antarktis er jo også så langt borte! — En undersøgelse af den udenlandske presse afslører, at der var tale om intet mindre end TO REGERINGERS OFFICIELLE ANERKENDELSE AF, AT FLYVENDE TALLERKENER EKSISTERER! — Var det så ikke en idé for det »højt oplyste« oplyste lille Danmark at skynde sig at hente en broncemedalje hjem? — Ved en rask beslutning kan regeringen endnu nå at komme ind som en flot nummer tre — efter to såkaldte u-lande!

Nu er det altså en kendsgerning. Siden ca. 7. juli 1965 har der virkelig officielt eksisteret »noget«, der beskrives nøjagtigt ligesom en typisk flyvende tallerken! En af vore hjemlige »tallerken-knusere«, magister Lundbak, har engang ved et offentligt møde, hvor undertegnede selv var tilstede, udtalt, at han endnu aldrig havde set een eneste rapport, der virkede særlig overbevisende, og at de »såkaldte tallerkener« formodentlig bare var lysrefekser på lavthængende skyer, idet *han havde indtryk af, at de hovedsagelig blev set over S-tog stationer!* Må vi have lov at foreslå hr. magisteren, at han skriver til sine chilenske og argentinske kol-

leger og spørger, om det også var tilfældet i Antarktis?

Et eksempel på, hvad der blev offentliggjort i den sydamerikanske presse, findes gengivet andetsteds i dette nummer af UFO-NYT. Flyvende tallerkener blev dér straks samtaleemne nr. 1 og har været det siden; og der har ikke været det mindste tilløb til panik.

Umiddelbart efter observationen ved Sydpolen kunne man i pressen læse om cylinderformede objekter, der havde vist sig over forskellige egne af Jorden — og bl.a. havde sat alle de elektriske ure i stå i lufthavnen på Azorerne.

Flere sydamerikanske lande har ved tidligere lejligheder været lige ved at offentliggøre, hvad de vidste om de flyvende tallerkener, men har dog alligevel ladet være — formodentlig efter »anmodning« fra USA. Når Argentina og Chile denne gang tog skridtet — og stadig ikke har trukket i land igen —, så bør det måske ses i sammenhæng med den stadig tiltagende »anti-Yankee« stemning i de sydamerikanske lande.

På Azorerne, der tilhører NATO-landet Portugal, fik man derimod kolde fødder efter at episoden i lufthavnen var blevet kendt, og et dementi — i den traditionelle stil — blev udsendt.

Offentliggørelsen i Sydamerika og de forskellige andre temmelig konkrete tilfælde har også været fremme i pressen i USA — og det ser ud, som om »man« har fået travlt med at »strø sand på«! — I hvert fald kunne man hele to gange og med kun tre dages mellemrum — nemlig henholdsvis 6. og 9. august — læse i aviserne, at nu havde en amerikansk videnskabsmand fundet forklaringen på de flyvende tallerkener. — Det er bare synd, at de kom til forskelligt resultat! — Og hvilke resultater! — Men døm selv. Alle pressemeddelelser, der her er refereret til, er gengivet i bladet. Alt i alt fortjener den danske presse ros for sin åbenhed og nøgternhed over for UFO-stoffet i den senere tid, især »Berlingske Tidende«, der ved flere lejligheder har bragt mere udførlige omtaler end de fleste andre blade.

Nu er så spørgsmålet, hvad den nærmeste fremtid vil bringe fra »tallerkenfronten«. — Vi føler ingen voldsom trang til at forsøge os som »profeter«, men man kunne henlede opmærksomheden på det forhold, at de andre gange, hvor USA har haft en stor observationsbølge, er turen kommet til Europa ca. 1½ år senere, selv om aktiviteten vel aldrig helt har nået de samme højder som på den anden side af Atlanten. 1½ år regnet fra Socorro-landingen bringer os netop frem til oktober 1965, så man kunne da for en sikkerheds skyld prøve at have øjnene særlig godt med sig i den kommende tid. Endnu mens dette skrives, er »alt roligt« — med enkelte, spredte observationer. Dog har der to gange i sommerens løb været forlydender om landinger af »små mænd« i Frankrig.

Det kunne se ud, som om den indeværende epoke i tallerkenaktiviteten vil indebære, at man efterhånden dækker hele Jorden ind med et net af »solide« og talrige observationer, der måske vil kunne fremtvinge en almindelig offentliggørelse, — men som i hvert fald vil bringe de »nødvendige« kendsgerninger ud til en større del af befolkningen som en forberedelse til — — — ?

Endnu kender vi ikke svaret; vi kan kun gætte. Alt tyder imidlertid på, at den fase, vi er trådt ind i, må betragtes som BEGYNDELSEN TIL ENDEN. — Men derfor kan »enden« godt vise sig at være lang og sej.

Børge Jensen.

Hvad pressen skrev . . .

I dette kapitel gengives et udpluk af de seneste — hovedsagelig skandinaviske — pressemeddelelser, vedrørende »tallerkener«. Mange af dem har været bragt i store dele af pressen, hvorfor det kan være ret tilfældigt, hvilken kilde vi opgiver. Pressemeddelelser, der gøres til genstand for nærmere behandling, vil dog kunne findes andetsteds i bladet. Eventuelle udklip fra læserne bedes fremtidigt sendt til redaktionens kontor i Borup, hvorfra de — efter eventuel reproduktion — vil blive videresendt til arkivering i udklipscentralen, eller returneret, hvis det ønskes.

Red.

UFO'ernes eksistens bekræftet

af regeringerne i Argentina og Chile.

Det følgende er den udførlige beretning om begivenheden, som den fremkom i det tysksprogede „Argentinischen Tagblatt" (Diario Argentino) fra den 8. juli 1965. — Se iøvrigt vor leder, side 177.

Marineministeriet bekræfter iagttagelsen af „flyvende tallerkener"

Første officielle melding.

Marineministeriet har i går i et communiqué bekræftet, at støttepunkterne i Antarktis ligesom også de chilenske og britiske baser har iagttaget og fotograferet et ukendt flyvende objekt. Ordlyden er følgende:

»Fra flådebasen Dacepción i det argentinske Antarktis blev der den 3. juli kl. 19,40 iagttaget et linseformet flyvende objekt. Det så ud som et fast legeme, der i overvejende grad udstrålede rødt og grønt lys, men som ind imellem også udsendte lys i gullige, blå, hvide og orangefarvede nuancer. Flyveretningen var overvejende østlig, men blev af og til afbrudt af vestgående bevægelser. Objektet stod ca. 45 grader over horizonten og befandt sig i en afstand af 10 til 15 km. Det afgav ingen lyd og opviste under sine manøvrer hastighedsændringer og endog fra tid til anden fuldstændig stilstand i rummet«.

Usædvanligt gode observationsforhold.

»De meteorologiske betingelser på iagttagelsestidspunktet kan betegnes som usædvanlig gode for disse egne; himmelen var klar, dog med enkelte højtliggende cumulusskyer; månen i aftagende var synlig. Det ubekendte flyvende objekt blev iagttaget af basens meteorologer og 10 andre medlemmer af basens personel. Iagttagelsen varede 15 til 20 minutter; objektet blev fotograferet.

Også mandskabet på basen på de sydlige Orkader har set objektet samme dag. Deres beretning oplyser, at objektet til sidst fjernede sig i en overvejende nordvestlig retning (kurs 330°). Det stod ca. 30 grader over horizonten i en skønnet afstand af 10 til 15 km«.

Det chilenske forsvarsministerium: 2. gang i løbet af 18 dage.

Efter hvad vi erfarer fra Chile, er forsvarsministeriet og videnskabelige kredse indstillet på nøje at undersøge meldingen om, at et ukendt flyvende objekt er blevet iagttaget af personellet ved de chilenske, britiske og argentinske Antarktis-baser. Forsvarsministeriet indskrænker sig derfor indtil videre til at erklære, at det er anden gang inden for de sidste 18 dage, at et objekt af den art er blevet iagttaget fra Antarktis.

En halv snes farvefotografier blev taget.

Kommandanten over det chilenske flyvevåbens base »Pedro Aguirre Cerda«, Mario Jahn Barrera, uddybede sin officielle melding i et interview pr. radio: Det flyvende objekt, som han og hans folk har iagttaget, var ingen indbildning, men var i bogstaveligste forstand tilstede. Det fløj med forbløffende hastighed og foretog forskellige kursændringer. Det udstrålede et blågrønt lys og fremkaldte interferensfænomener i de elektromagnetiske måleapparater på den nærliggende argentinske base. Lysudstrålingen skiftede fra tid til anden over i rødligt, gulligt og orange. Genstanden stod 45 grader over den nordlige horizont og afstanden var ringe. Den fløj bort i siksak-kurs. Midt under sine manøvrer stod den pludselig stille. Under alle sine bevægelser blev den fulgt med dobbeltkikkert og teodolit. En underofficer tog en halv snes farvebilleder, men da man på basen ikke råder over fremkaldemuligheder for farvefilm, vil fremkaldelse først være mulig efter næste mandskabsafløsning om ca. 8 måneder. I sin egenskab af flyver kunne kommandanten med bestemthed fastslå, at det ikke drejede sig om noget luft- eller rumfartøj, der er bygget på denne Jord — alene på grund af dets hurtighed, dets manøvredygtighed i luften og dets form.

For 10. gang i løbet af 1965 UFO'er over Argentina.

Iagttagelsen af en »flyvende tallerken« i Antarktis er det 10. tilfælde inden for dette år, hvor sådanne Ukendte Flyvende Objekter (eller UFO'er) optræder, men samtidig er det første gang i verden, at deres eksistens officielt bliver bekræftet.

I Concepción del Uruguay (Entre Rios) og i San del Palomar (Corrientes) blev seks sådanne flyvende skiver observeret, i San Martin de los Andes tre stk. I El Bolsón (Rio Negro) krydsede en hel formation i rasende fart over himmelen. Ved Lucio Mansilla, mellem La Rioja og Córdoba, standsede et sådant objekt op kun 40 meter foran en omnibus helt fyldt med passagerer — udstrålede et intenst blåligt lys og forsvandt pludseligt lyd- og sporløst. I Gualeguaychu (Entre Rios) blev adskillige flyvende tallerkener iagttaget, mens de i længere tid stod stille på himmelen. I El Nihuil (Mendoza) blev en enormt stor flyvende tallerken med et rødt lys i kuppelen iagttaget — og foretog efter vidnernes udsagn pludseligt en landing på en bakke 4 km borte. Den 2. juni iagttog kaptajnen på isbryderen »San Martin«, der var på øvelse i Nuevobugten (!), et lignende ukendt objekt. Den 22. maj startede maskiner fra luftbasen »Comandante Espora« for at forfølge et flyvende objekt, der kredsede over flyvepladsen. De kunne imidlertid ikke indhente den på grund af dens hurtighed.

Hvad foregår der?

De i den senere tid stadig hyppigere observationer — lagt til de ca. 50.000 (250.000 er nærmere sandheden. O.a.) tidligere rapporter fra hele verden siden disse gådefulde objekters første opdukken — giver én den tanke, at der »foregår et eller andet«. Hidtil er sådanne meldinger — rent bortset fra den skepsis, man må have over for mange af dem — til stadighed blevet hemmeligholdt, måske fordi man frygter panik, ifald det engang skulle komme til en landing. Den fra U.S.A. for nogen tid siden udsendte advarsel om under ingen omstændigheder at skyde på objekter af denne art eller deres eventuelle besætninger, idet der prøveflyves forskellige maskiner, der i form stærkt afviger fra de hidtidige, — er i hvert fald fuldt berettiget. — Også i Tyskland var der ved krigens afslutning nye maskiner under afprøvning, som mindede stærkt om den almindelige opfattelse af »flyvende tallerkener«. Hvis virkelig en eller anden slags ikke-jordiske væsener skulle lande på Jorden, så behøver det ikke nødvendigvis at være en krigerisk handling; det kunne dreje sig om videnskabelige undersøgelser tilsvarende dem, vi nu først er ved at planlægge for Månens vedkommende.

Oversat fra UN nr. 108, aug. 1965, af *B.J.*

Så flyver de igen –

»Tallerkener« set over flere lande.

Mindst 5 personer så i går en »flammende genstand« i luften over byen Warminster i Wiltshire i England, andre hørte fløjtetoner i luften.

Denne flyvende tallerken blev set af Harold Horlock og hans hustru, Dora, kl. 21 mod en klar himmel. »Det var frygteligt. Vi så den tydeligt svæve deroppe, og det så ud som to gloende ildragere, den ene ovenpå den anden«, erklærede Dora bagefter.

Hr. Horlock tilføjede, at han så genstanden ganske tydeligt, idet den holdt stille i luften i en halv snes minutter. Genstanden blev desuden set af den 18-årige Colin Hampton og hans ven, den 20-årige Michael Fraser.

»Vi var lamslåede«, erklærede Colin, »sikke et syn«.

Fra Argentina forelå forleden en meddelelse om en flyvende tallerken, der er blevet set under en rekognoscering over Antarktis, og politiet i Valensole i Frankrig meddeler, at en bonde, Maurice Masse har klaget over, at en flyvende tallerken er landet på hans mark, og atter startet derfra. Den så ud som en stor fodbold af metal på edderkoppeben af metal. Bonden oplyste videre, at han havde set en meget lille mand ved rumskibet. Bagefter sås aftryk af rumskibets ben på marken.

Associated Press.

Fyns Stiftstidende, 9/7-65.

Menneskene snubler af og til over sandheden, men de fleste rejser sig og går videre, som om ingenting var hændt. *Emerson.*

Besøk fra verdensrommet?

En fransk bonde i Digne, kjent for å være en nøktern mann, fortalte nylig politiet at han hadde sett en merkverdig flygende gjenstand på form som en rugby-fotball. Bonden, den 41 år gamle Maurice Masse fortalte at han gikk over et jorde, da han plutsalig hørte støy som fra et helikopter under landing. Da fikk han se den merkelige gjenstanden 30 meter borte.

Tingesten sto på jorden, støttet til fem metallføtter. Ved siden av sto en merkverdig, liten *menneskelignende* skikkelse. Så snart skikkelsen fikk øye på Masse skyndte den seg inn i maskinen som forsvant til værs med voldsom fart.

En undersøkelse som er foretatt på grunnlag av bondens beretning, viste at det på det sted bonden hadde sin opplevelse, fantes et hull i bakken. Det var omlag 50 centimeter dypt og 20 centimeter i diameter. Jorden rundt hullet var hard som sement. (AFP).

Morgenavisen, Norge, 9/7-65.

»Tallerken« standsede lufthavns el-ure

Endnu en rapport om et mystisk luftfartøj, der hævdes set over Buenos Aires og over Azorerne.

SANTA MARIA, AZORERNE, LØRDAG (AFP)

Alle elektriske ure i Santa Maria Lufthavn på Azorerne gik i stå i går kl. 16,45 dansk tid, da en mystisk flyvende genstand fløj over lufthavnen, oplystes det i dag. Oplysningen kom efter meddelelser fra Buenos-Aires tidligere på dagen om, at en flyvende tallerken blev observeret i går nær Bahia Blanca, 700 km fra den argentinske hovedstad. Eksperter var i dag i færd med at studere fotografier af »tallerkenen«, som man hævdede var svagt lyserød.

Genstanden, observeret på Azorerne, havde samme farve og hævdedes at have form som en cylinder. Den fløj i en højde på 8000 til 10.000 m, oplystes det. Genstanden bevægede sig langsomt hen over himlen, og var synlig i 45 minutter. Den var umiddelbart over lufthavnen, da de elektriske ure gik i stå.

Omgivet af ring af radioaktivitet?

Portugisiske meteorologer, der arbejder på øen Santa Maria og britiske, portugisiske og franske militære enheder, der foretager geofysiske observationer, nægtede at have opsendt nogen genstand på det tidspunkt, tallerkenen blev observeret.

På fotografiet af den ukendte genstand fra Bahia Blanca så man en stribet trekant omkring den. Dette har særligt interesseret eksperter, som studerer fænomenet, idet den formodning er udkastet, at trekanten, som var usynlig for det blotte øje, kunne være en form for radioaktiv udstråling.

Fyns Stiftstidende, 11/7-65.

Mystiske genstande nu over Portugal.

LISSABON (RB-Reuter): —

En mystisk uidentificeret flyvende genstand er blevet iagttaget over Portugal og svarer i beskrivelsen nøje til de observationer, der i sidste uge blev gjort over Sydamerika.

De elektromagnetiske ure i lufthavnen på Santa Maria-øen i Azorerne gik i stå, da en hvid cylindrisk genstand fløj over øen sidste fredag, oplyser det portugisiske nyhedsbureau.

Genstanden blev over øen i tre kvarter og fløj derefter langsomt mod nordvest.

Et ægtepar i den lille nordportugisiske by Matozinhos har til et dagblad oplyst, at de ved daggry lørdag iagttog en orangefarvet genstand, der fremkaldte voldsomme forstyrrelser i deres radio.

I Mexico har man i de sidste dage observeret to skinnende genstande på himlen. Seks personer fortæller enslydende om to gloende genstande, der bevægede sig side om side på himlen. De standsede pludseligt og fortsatte derefter i en anden retning.

Roskilde Dagblad, 13/7-65.

»Tallerken« punkteret.

LISSABON, ONSDAG
(Privat for Fyens Stiftstidende).

Mysteriet om flyvende tallerkener over Portugal blev i dag opklaret, da eksperter erklærede, at en mystisk flyvende genstand, der i sidste uge blev observeret over Azorerne, sandsynligvis var en ballon.

De elektriske ure i lufthavnen på Santa Maria på Azorerne gik i stå, da genstanden fløj hen over den portugisiske øgruppe i en højde af 8000 meter.

»Dette fænomen skyldtes ikke elektromagnetisk indflydelse, men uforsigtighed hos en elektriker, der var ved at foretage reparationer«, sagde lufhavnschefen Herculano Barbosa.

Hermano Cabral, der er chef for et stedligt luftfartselskab, og som så genstanden, udtalte: »Det var en aflang ballon, som tilsyneladende var af gennemsigtigt plastic«.

»Det så ud til, at den roterede omkring sin egen længdeakse, idet den havde forskellige silhouetter, efterhånden som den bevægede sig frem over himlen. Den så ud, som om den havde en forud bestemt kurs«, tilføjede Cabral.

Associated Press.

Fyns Stiftstidende, 14/7-65.

Marssignaler generet af UFO.

CANBERRA, fredag (AP)

En mystisk lysende genstand svævede i går over Canberras lufthavn, mens den amerikanske marssonde »Mariner 4« tog billeder af Mars. Eksperterne véd ikke, hvad de skal tro.

Genstanden blev observeret af kontrolpersonalet og andre eksperter.

6 medlemmer af holdet fra kontroltårnet erklærede, at genstanden i 40 minutter svævede i 1400 meters højde, og den var tydeligt synlig i sollyset. Genstanden forsvandt, da man sendte en maskine fra luftvåbnet op for at undersøge den nærmere.

Nu spørger eksperterne, om det var et sammentræf, at genstanden blev observeret, lige inden satellistationen Tidninbille i nabolaget skulle modtage Mariners signaler. Stationen havde det største besvær med at indstille på Mariner netop på dette tidspunkt.

Stationen Goldstone modtog samtidig Marinersignalerne ret uregelmæssigt, netop som Mariner fotograferede Mars.

Vestkysten, Esbjerg, 16/7-65.

Mystik over København

Flere mennesker iagttog i nat mystiske genstande på himlen over København. Ved 0,20-tiden så en familie tre matlysende genstande, der bevægede sig over himlen med stærk fart. 25 minutter senere sås endnu to af disse genstande. De var større end stjerner og holdt hele tiden samme afstand fra hinanden, berettes det. Ingen sagkyndige var i stand til at hæve mystikken.

B.T., 17/7-65.

Tallerken-mystik i Argentina

BUENOS AIRES (Reuter)

Argentina er blevet grebet af en flyvende tallerkenmani, og iagttagelser af mystiske flyvende genstande blev i dag rapporteret fra mange steder i landet.

Tallerken-observeringen begyndte i forbindelse med en meddelelse fra Sydpolen om, at flere af forskerholdene dernede havde iagttaget en flyvende genstand.

En ledende argentinsk astronom, Enrique Ferras, har undersøgt nogle billeder, som en professionel fotograf har taget af et flyvende objekt, og han udtaler, at det hverken er et kendt himmelfænomen eller en menneskeskabt satellit.

Dagbladene har øget interessen for flyvende tallerkener ved at offentliggøre nogle billeder, som en pressefotograf tog i Bahia Blanca, ca. 440 km syd for Buenos Aires. Billederne viser en lysende genstand, som ifølge en astronom ganske klart udsender lys.

Adskillige hundrede mennesker så den lysende genstand, som — sagde de — udsendte et blændende lysskær.

Det kan dog tænkes, at iagttagelsen af disse fænomener hænger sammen med van Allen-strålingsbæltet, der omspænder Jorden.

Berlingske Aften, 17/7-65.

Mystik over australsk flyvebase.

En lysende genstand over Australiens største flyvebase midt i Queensland beskæftiger luftfartsmyndighederne. — Øjenvidner oplyste, at genstanden var på størrelse med månen og skiftede farve fra gul til grøn og blå.

Ålborg Amtstidende, 27/7-65.

Flygande tefat

JÖNKÖPING (Expressen).

»Flygande tefat« rapporteras från Taberg. Ett rödlisande föremål som såg ut som en lampskärm stod stilla över samhället i ungefär en kvart på onsdagskvällen, och försvann sedan i nordväst med ryslig fart, rapporteras det.

Expressen, 29/7-65.

Flyvende tallerken over Chile.

VALPARAISO, CHILE (RB.-AFP)

Flere mennesker i Valparaiso oplyste i aftes, at de havde observeret en flyvende tallerken, der fløj i stor højde og med stor hastighed. Genstanden ændrede retning så ofte, at der ikke kunne være tale om en flyvemaskine. Flere oplyste, at genstanden dykkede og afgav røde og blå lysglimt, andre sagde, det var en blå »tallerken« med orange cirkel.

Uidentificerede flyvende genstande blev ligeledes rapporteret over forskellige dele af De forenede Stater.

Kjerteminde Avis, 3/8-65.

Fire flyvende tallerkener lyste rødt over Amerika.

OKLAHOMA CITY (RB-Reuter):

Radaren på en flyvestation i Oklahoma fulgte i nat fire mystiske genstande på himlen, oplyser politiet i dag. De uidentificerede genstande er senere i dag blevet observeret over fire stater — Oklahoma, Kansas, New Mexico og Texas.

»Jeg troede ikke mine egne øjne«, fortæller en Kansas-politibetjent,» men der er tilsyneladende også andre der har set dette »et eller andet«.

Blafrede.

Beskrivelsen af genstandene varierer, men alle er tilsyneladende enige om, at de lyste rødt, af de eksploderede i en regn af gnister, og at de til tider blafrede som blade for vinden.

På Tinker-flyvestationen oplyses det, at genstandene fløj i godt 7000 kilometers højde. I Wichita oplyser det meteorologiske institut, at man først sporede genstandene i 7000 meters højde, men at de senere gik ned til 1200 meters højde.

Sagen er senere blevet videregivet til forsvarsministeriet i Washington.

Det amerikanske luftforsvar har foretaget 9000 af den slags observationer siden 1947 og af disse er 667 stadig uopklarede. Nattens observationer minder i mangt og meget om iagttagelser der den sidste tid er gjort i luftrummet over Latin-Amerika.

Flere mennesker i Valparaiso oplyste således i aftes, at de havde observeret en flyvende tallerken, der fløj i stor højde og med stor hastighed.

Roskilde Dagblad, 3/8-65.

En strøm af tallerkener.

Tre mærkelige væsener fra verdensrummet landede på en landarbejders kornlod i Venezuela, men tog af sted igen i en fart, da nogen nærmede sig — således lyder den seneste af en hel række »tallerkenrapporter«, der er blevet bragt i de sydamerikanske aviser.

Landarbejderen, der bor i en forstad til Caracas, fortalte reporterne om »et mystisk rundt objekt«, der bragte de tre væsener tilbage til rummet og efterlod en ca. 40 m stor, rund, afsveden plet på hans kornmark. —

Aviserne i Chile rapporterer, at tre piloter fra flyvevåbnet var blandt dusinvis af vidner, der rapporterede, hvad der tilsyneladende var en hel »invasion« af uidentificerede flyvende objekter på himlen over Santiago torsdag aften.

Lige siden begyndelsen af juli er der kommet rapporter om skiver, kegler, hjerteformede objekter, gnister, haler og ildstriber, der har flakket over himmelen i mange dele af Sydamerika samt i Australien og Antarktis.

Vejle Amts Folkeblad's
»Today's News«, den 6/8-65.

Svenskere så et mystisk objekt.

Stor eftersøgning i Nordsverige.

ÖVERTORNEÅ, TORSDAG, AP

En mystisk robot eller raket ligger muligvis skjult i vildnisset nordvest for Övertorneå i Nordsverige, og en stor eftersøgning på jorden og fra helikopter er sat i gang.

Objektet blev iagttaget af en skovarbejder i tirsdags, og han alarmerede straks militæret og det lokale politi. Den 40-årige Edvin Bjørnfot fortalte, at han og fire andre personer havde set en genstand flyve hen over landsbyen Svanstein.

Bjørnfot sad og drak kaffe med sin familie i haven, da de hørte en mærkelig lyd og derefter så det mystiske objekt komme flyvende østfra over nogle bjerge. Genstanden havde form som en spole og havde to vinger i bagenden, fortalte han.

Bjørnfot har tegnet genstanden for militæret, der har fået det indtryk, at der muligvis kan være tale om en robot af russisk oprindelse, idet den kom østfra.

Området, hvor objektet muligvis kan være landet, er et vildnis af skove, moser og små søer.

Berl. Tid., 13/8-65.

Talte med en tallerken-mand.

RIO DE JANEIRO.

En 70 centimeter høj pilot fra en flyvende tallerken havde forleden en længere samtale med en bonde, der fiskede i Parabafloden, meddeler det højt ansete dagblad »Jornal de Brazil«.

Tallerken-manden, der talte flydende portugisisk, gav bonden et stykke metal af en art, der er ukendt på Jorden, inden han gik tilbage i sit fartøj og forsvandt.

Metallet skulle tjene som bevis for, at et møde mellem rumvæsenet og jordboen virkeligt havde fundet sted.

Roskilde Tidende, 14/8-65.

Flyvende tallerkener **i Mexico**

Sendte blinksignaler.

En gruppe storvildtjægere fortalte i dag, at de så ikke mindre end 12 flyvende tallerkener, da de jagede i San Quintindalene i Mexico, telegraferer AP.

Adelberto Rodrigues og hans ven *Waldo Ruben Hernansa* så et kæmpestort flyvende objekt over deres hoveder efter midnat.

Jægerne rettede en projektør mod objektet, og i løbet af få minutter så de 11 andre objekter af samme størrelse fare over himmelen.

Rodrigues fortalte, at de flyvende tallerkener blinkede til dem, sandsanligvis som svar på deres lyssignaler.

— Vi blev så chokerede, at vi pakkede sammen

og begyndte at løbe så hurtigt, vi kunne, fortalte han.

— En af de flyvende tallerkener fulgte efter os i over en time og blinkede uafbrudt, beretter han.

Berlingske Aften, 25/8-65.
(Indsendt af I.O.Kj., Kbh.).

»Vi fløj med tallerken - «

Seks mexikanske studenter påstår, at de blev taget op af beboere fra Jupiter-måne.

MEXICO CITY, SØNDAG. AFP.

Seks mexikanske studenter hævdede i dag, at de havde fløjet med en flyvende tallerken og havde besøgt en rumstation, bygget er væsener fra Ganymedes, planeten Jupiters tredje måned.

Studenterne oplyste ifølge dagbladet »Ultimas Noticias«, at de havde talt med Ganymedes' beboere. Beboerne havde oplyst, at de i oktober i år ville lande på Jorden for at foretage en fredelig erobring af den.

Tre af studenterne er fra La Salle-universitetet, mens de øvrige går på et gymnasium. De kendte ikke hinanden, oplyste dagbladet.

Berl. Tid., 28/8-65.

Den ryske astronomen

A. Kalinjak har med hjälp av spektrogram kunnat fastställa att tre av planeten Jupiters månar — 10, Europa och Ganymedes — har atmosfär.

Dala-Demokraten, 12/4-65.

UFOLOGI

UFO-gåden løst?

Den 6. og 9. august bragte Berlingske Tidende følgende to forklaringer på fænomenet »De flyvende tallerkener«:

De flyvende tall. er er bare luft.

Amerikansk videnskabsmand mener at have opdaget fænomenets sammenhæng.

DALLAS, TORSDAG. AP.

En meteorolog ved en radio- og fjernsynsstation i Texas-byen Dallas erklærede i dag, at han mente at have fundet løsningen på »de flyvende tallerkeners gåde«.

Der er i den seneste tid blevet iagttaget mange uidentificerede flyvende genstande netop over Dallas og dens omegn.

Meteorologen Dale Milford fremsatte efter at have foretaget en flyvetur i et område, hvor der blev meldt om mange mystiske flyvende genstande sin teori om, hvad de flyvende tallerkener egentlig er.

Milford erklærede, at de uidentificerede genstande i virkeligheden er reflekser fra et lag varm luft, der ligger mellem to kølige luftlag. Disse reflekser kan ses på radarskærme.

Han fortalte om sin flyvetur, at han havde set noget, man godt kunne kalde en flyvende genstand. Han sagde, at det i virkeligheden drejede sig om lysskæret fra en stjerne. Skæret bevægede sig frem og tilbage op og ned, men stod også i perioder stille på samme sted.

Gåden om flyvende tallerkener menes løst af amerikaner.

»Tallerkenerne« er sikkert støv fra Månen, der i Jordens ydre atmosfære fremkalder »vedvarende, lysende reaktioner«.

NEW HAVEN, CONN., SØNDAG. AP.

Støv fra Månen er formentlig forklaringen på det utal af observationer af flyvende tallerkener i den sidste tid, erklærer professor L. Brown ved Southern Connecticut State College.

Professor Brown erklærede i forelæsninger og overfor pressen i den forløbne uge, at støv fra Månen i Jordens ydre atmosfære kunne fremkalde reaktioner, der kunne tydes som »selvlysende uidentificerede flyvende genstande«.

— Min hypnose besvarer mange spørgsmål, der har plaget folk i årevis, udtalte han.

— Støv fra Månen kan have en anden elektrisk ladning end den normale, idet Månens overflade formentlig bærer en positiv ladning. Disse partikler kan fremkalde vedvarende, lysende reaktioner i den yderste jordiske atmosfære. Reaktionen svarer formentlig til den reaktion, som partikler af antistof ville fremkalde, når de møder normalt stof. Når sådan to subatomiske partikler mødes, tilintetgør de hinanden og udløser energi, forklarede professoren.

— *Den sidste sværm af flyvende tallerkener kan bestå af støv, der er løsrevet af den russiske raket, som ramte Månen den 13. maj. Denne Lunik skabte en kæmpestor støvsky på 235 km's længde og 80 km's bredde. Det er tænkeligt, at en del af dette støv slap uden for Månens tyngdefelt og blev indfanget af Jordens tyngdekraft, fortsatte han.*

Brown erklærer, at hans teori forklarer, hvorledes flyvende tallerkener kan flyve med stor hastighed og pludselig flyve i den modsatte retning.

— Hvis vi regner med et vist sammenhold inden for støvskyen, vil en reaktion, der er mere udpræget i en del af skyen end i en anden, fremkalde en bevægelse i den modsatte retning.

En sådan bevægelse kan kun opstå i atmosfæren 40-80 km over Jorden.

Tænk, her har jeg gået og troet, at der var tale om objekter, der blev styret af fremmede intelligensvæsener, og så er forklaringen så simpel og ligetil, at jeg faktisk skammer mig over, at jeg ikke for længe siden selv har indset dette. Lidt »varm luft« eller et 1/2 kg »månstøv«, ja, men det er jo indlysende . . . eller er det nu også det? Det kunne jo også være en amerikansk bil af sidste model, som ved en ulyksalig A-eksplosion var blevet kastet op i luften, og hvor ejeren, da han parkerede den, glemte at slukke lyset (sidstnævnte teori forklarer, forudsat at bilen roterer omkring sig selv, både farvefænomener og formationsflyvninger (galleriet af flerfarvede baglygter). De observationer, der beretter om »blinkende« ufoer og ufoer som udsender lyde, kan skyldes en kortslutning i det elektriske anlæg, som har aktiveret både blinklys og tudehorn.

Sikke noget sludder . . . nej, det er for resten ikke rigtigt, jeg må indrømme, at de to nye teorier måske nok kan give anledning til visse lysende fænomener, men de forklarer blot ikke de fleste af de mange ufoobservationer.

Det må være bittert for den gode meteorolog Dale Milfort at få at vide, at hans teori er gammel. Dr. Menzel har forlængst forsøgt at mane spøgelserne i jorden med kold og varm luft.

Professor Brown er iøvrigt en dristig mand med en fantasi, der ikke står tilbage for de mest yderligtgående ufologers.

— Støv fra Månen kan have en anden elektrisk ladning end den normale?
  Javel, men er dette tilfældet, og hvor ved Brown dette fra?

— Månens overflade bærer formentlig en positiv ladning?
  Ved vi ikke, eller er det bare noget, man tror?

— Disse partikler kan fremkalde vedvarende, lysende reaktioner i den yderste jordiske atmosfære?
  Måske, men har man ført noget bevis for, at de gør det?

Lad os blot antage, at teorierne virkelig forklarer en række lysfænomener, hvordan vil man så ud fra disse teorier forklare:

1. De mange forskelligeartede formationsflyvninger (over bl.a. Rom og det Hvide Hus).
2. De mange observationer af lavtgående ufoer.
3. De mange farve- og hastighedsvariationer.

4. De fotografier, som ikke har kunnet tilbagevises som svindel, og som viser detailler af fartøjerne.
5. De overflyvninger, som har givet anledning til stoppede motorer og magnetiske forstyrrelser.
6. De landinger, der er overværet af flere vidner.
7. Hvad med de observationer, der ligger forud for LUNIKs månelanding.

Hvad er forklaringen? Den er meget simpel og gammelkendt. Først kommer en periode med mange ufo-observationer, og denne afløses så af en periode med »normale« opklaringer og/eller dementier. Det er vi efterhånden vant til, blot kunne man ønske lidt mere variation i teorierne, og hvis de så også lød lidt mere overbevisende, ja så var der da noget at spekulere på. Disse to nye teorier er lavet efter det absurde princip. De ved — man tager en gammel kakkelovn, iklæder den ternet skjorte, korte bukser, sivsko og stråhat — og se — man har en neger. Vrøvl? — ikke spor, man må da indrømme, at begge er sorte!

Frank Pedersen.

Aktuelle kommentarer.

Rapporterne fra Antarktis, Sydamerika og Azorerne om observationer af flyvende tallerkener og om, at det var lykkedes at filme dem, samt at alle ure og andre instrumenter blev forstyrret, da en genstand kom ind over lufthavnen på Azorerne, har givet genlyd i verdenspressen — og gør det endnu.

Der har været en del henvendelser med spørgsmål, om disse observationer kan tænkes at varsle en ny tid. Det tror jeg ikke, de gør, for vi må huske på, at sådanne eller andre »mærkelige« tildragelser finder sted — om ikke hver dag, så ihvertfald meget ofte — et eller andet sted på vor klode. Når det imidlertid vækker opsigt nu, så skyldes det såmænd det helt simple, at meddelelserne om disse observationer er bragt frem til alle læsende mennesker af pressen. »En eller anden« har ladet meddelelsen slippe ud, måske ved et uheld, måske fordi den skulle anvendes i en større sammenhæng en anden gang i kommende tildragelser, som vi andre ikke er i stand til at vide noget om. Ufo-sagen er at ligne ved et lykkehjul, som for alt i verden må og skal holdes i gang. Videnskab, militær, kirke og en ukendt hob af medløbere og sympasitører arbejder, så sveden løber af dem — hjulet skal og må holdes i gang, for standser et lykkehjul, vil det vise et nummer, som vil betyde udbetaling af en gevinst til dem, der har holdt rigtigt.

Sådan også i UFO-sagen. Stopper forvirringen og drejningen, så masserne klart kan se, hvad der foregår, vil de kræve den forklaring, som de så vil have krav på, og det hverken kan eller vil ansvarlige myndigheder give massen i dag.

Der er endnu ikke indløbet nogen meddelelse om Mars-billederne udover det, vi allerede ved fra aviserne, og erfaringen har jo efterhånden vist os, at der almindeligvis ikke frigives noget, som ikke passer ind i det allerede akcepterede.

Da der ifølge den jordiske videnskab ikke er mulighed for liv i ufologisk forstand på nogen af vore søsterplaneter, vil vore raketter selvfølgelig heller ikke få lov til at finde liv der en af de første gange, de løfter fligen til det mysterium, disse planeter er for denne jordiske videnskab. Måske russerne vil fortælle noget, men det vil afhænge af, om det kan tjene et for dem passende formål i det storpolitisk billede. Jeg er overbevist om, at der finder et nært samarbejde sted mellem USA og Rusland på rumforskningens område, og hvor russerne er de mest åbenhjertige, fordi det ikke ville afføde de helt store komplikationer i Rusland, hvis sandheden om vore besøgende skulle blive kendt der. På den anden side ville USA, hvis noget sådant skulle ske der, gå op i sømmene og ende i kaos på samme måde, som det sker med indholdet af de papirkurve, der tømmes ud af vinduerne under de Ticker Tape Parader, der i nutidens Amerika markerer visse kulminationer i magtens og tilbedelsens hæmningsløse udfoldelse.

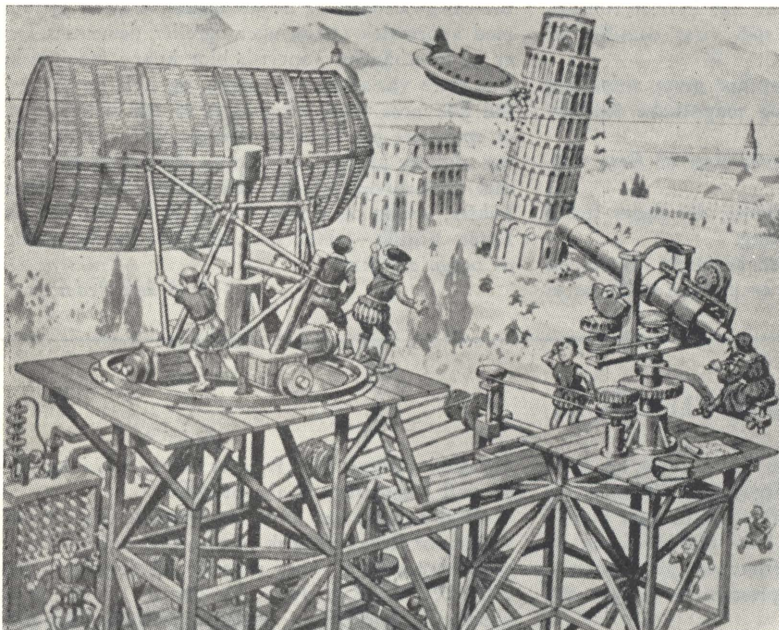
Et kort nu øjnes en skønhed i det udfoldede papir — som den ville øjnes i en offentliggørelse af sandheden om vore besøgende — så bliver det trådt ned af de fremstormende, oppiskede og kortsynede masser for at ende med at blive skyllet til side og fjernet og glemt.

H.C.

ICAP - Europe.

Det er svært ikke at være uretfærdig over for dem, man holder af.

Oscar Wilde.

Dagligt liv i syden.

Nu er de forbandede flyvende skjolde der igen! — Få straks fat på Maestro Lunobaccho og lad ham udråbe ved Forum, at det bare er — øh — du ved, det sædvanlige sludder han plejer at sige!

RUM-TEKNIK

Nye måneforsøg.

Russerne er igen begyndt på udforskningen af Månen. De har opsendt ikke færre end tre måneraketter, hvoraf de to dog mislykkedes. Det drejer sig om følgende tre drabanter:

LUNA 5, der blev opsendt den 9. maj fra en tung jorddrabant. Den 1476 kg tunge drabant foretog planmæssigt en kursændring efter ca. 1 døgns flyvning. Efter en flyvning på 83 timer 17 min. ramte den Månen og knustes. Russerne fortalte selv, at dens bremseraketter, der skulle have sikret en blød landing, blev affyret på et forkert tidspunkt. Det var muligvis bremseraketterne, der gav anledning til den store støvsky, der hvirvledes op. Denne »sky« blev observeret i 6 min., og målte maksimalt 230×80 km².

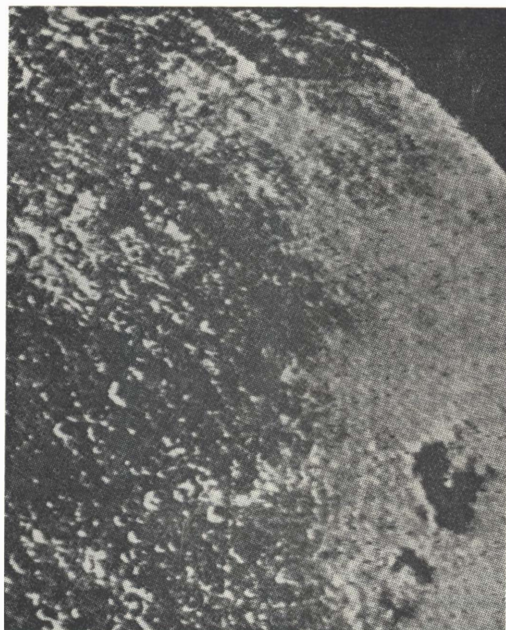
LUNA 6, der blev opsendt den 8. juli, ligeledes fra en tung jorddrabant. Den 1442 kg tunge drabant passerede forbi Månen i en afstand af 160.000 km, fordi styreraketten ikke kunne standses igen.

Zond 3, blev opsendt den 18. juli »i en bane om Solen«, som det officielt hed. Opsendelsen skete fra en jorddrabant. Vestlige eksperter gættede på, at det var et prøveskud før en opsendelse mod Venus ca. 1. nov. i år. Men den 14. aug. meddelte russerne, at formålet havde været at afprøve billedtransmissionen over store afstande ved hjælp af parabolske retningsantenner. Den havde efter 33 timers flyvning passeret Månens bagside i en afstand af 11.600 km, og havde optaget billeder i løbet af 68 min. Billederne dækkede et areal på

5 mill. km², og viste en mængde kratere, ialt over 500.

Man ved nu, at kun 10 % af Månens bagside er dækket af »have« mod 40 % på forsiden.

Billedtransmissionen begyndte den 29. juni i en afstand af 2,2 mill. km.

ZOND 3. Billede af månens bagside. Billedet viser ingen af de mørke »have«, som dominerer Månens forside. Hvorfor? Astronomerne ved det ikke og siger, at de ikke vil få det at vide før mennesket lander dér.

Gemini 4.

Den 3. juni opsendte NASA den 3570 kg tunge Gemini 4 på en 97 timer 57 min. lang flyvning 62 gange rundt om Jorden. Ombord var chefpilot James McDivitt (36 år) og Edward White (35 år).

Under første omgang skulle McDivitt forsøge at holde rumskibet så tæt ved Titan 2-rakettens andet trin som muligt. Dette mislykkedes af to grunde:

1. Trinet slog så voldsomme kolbøtter, at McDivitt lige fra begyndelsen ikke turde komme for tæt på,

2. Raketten var udstyret med to røde lys, så han kunne bedømme afstanden til det også på natsiden. På grund af de voldsomme kolbøtter kunne han imidlertid det meste af tiden ikke se mere end det ene lys.

Under disse rendezvouz-manøvrer ændrede han banen fra de oprindelige 160-280 km til 166-288 km oppe. Herunder brugte han så meget brændstof, at han selv anmodede om, at rendezvouz-forsøget blev indstillet.

Whites spadseretur i rummet fandt sted under 3. omgang, 4 timer 26 min. efter starten, da rumskibet befandt sig over Hawaii. Han befandt sig 20 min. frit svævende uden for rumskibet, og brugte 3 min. til ind- og udstigning. Han brugte en lille gaspistol (hvis brændstof var komprimeret ilt) til at manøvrere med. Han var forbundet til rumskibet med en line, der indeholdt ilt og telefonledning. Desuden havde han en nødiltforsyning til 8-10 min. fastgjort til rumdragten. Han befandt sig godt udenfor rumskibet, og havde let ved at orientere sig og foretage simple ting som f.eks. at montere et kamera uden på skibet. Der var visse vanskeligheder med at lukke lugen igen, og lukkemekanismen er nu blevet omkonstrueret.

Af andre eksperimenter kan nævnes:

— fotografering af skyformationer
— fotografering af geologiske dannelser, bl. a. meteorkratere
— måling af stråling og magnetfelter
— måling af den statiske elektricitet uden på rumfartøjet.

De beskrev udsigten som de øvrige astronauter: Den lyseblå Jord, som var delvis dækket af hvide skyer og den kulsorte himmel. Øer kunne de se som små grønne pletter i det klare blå hav.

McDivitt så tre drabanter. Den første blev set under 20. omgang. Den var cylindrisk, med en armlignende struktur stikkende ud til den ene side. Afstanden blev bedømt til ca. 25 km. De to andre var da lysende punkter, der hurtigt forsvandt.

H.S.

Den, der vil høres, må skrige.

Graham Greene.

Gemini 5.

Den 3600 kg tunge Gemini 5 blev opsendt lørdag den 21. august efter en udsættelse på to døgn. Ombord var Gordon Cooper (38 år) og Charles Conrad (35 år). Rumskibet gik ind i en bane 161-349 km oppe, med en banehældning på 32,5°. Efter 56 minutter ændrede Cooper banen til 171-349 km, ved at anvende styreraketterne. 3 timer efter opsendelsen blev den 34 kg tunge radar-drabant REP (Radar Evaluation Pod) frigjort. Man ville forsøge at foretage et rendezvouz med den, idet den først skulle fjerne sig 80 km, hvorpå Cooper skulle anvende rumskibets radar og elektroregnemaskine til at manøvrere sig ind til en afstand af kun 6 meter. Dette forsøg måtte imidlertid opgives, da brændstofcellerne — et apparat, hvori man skaber elektricitet ved at lede luftformig ilt og brint sammen i nogen særlige celler — begyndte at svigte. For at producere strøm, skal der være et vist tryk, og dette tryk begyndte at falde, da et varmeelement ikke hurtigt nok omdannede den flydende ilt til luftformig (ilten og brinten bliver at pladshensyn opbevaret i flydende tilstand). Brændstofcellerne befinder sig i instrumentsektionen, og brænder derfor op under landingen.

Cooper forsøgte at få noget mere flydende ilt til at fordampe, ved at vende instrumentsektionen mod solen. Men intet hjalp. De måtte afbryde radar- og elektronregnemaskinen og kun nøjes med det mest nødtørftige. Til alt held stabiliseredes trykket af sig selv, og man kunne lade dem fortsætte. Om mandagen var trykket oppe på det normale, og rendezvouz-forsøget blev gennemført med en »papir-raket« (REP var nu kommet for langt bort, og den havde også brugt sine batterier). Dette forsøg blev helt vellykket, idet de kom så tæt som 50 km fra papir-raketten. (Resten af vejen skal man bruge radar og blinklys). Jeg vil nærmere omtale rendezvouz-forsøgets teknik under Gemini 6.

Tirsdag og onsdag fotograferede piloterne sky-formationer og geologiske dannelser, samt så efter særligt udlagte mærker i Australien og USA, der skulle prøve deres syn.

De så to Minute-man opsendelser, og målte forskellen mellem den infrarøde stråling fra et krater i Hawaii og fra raketopsendelserne (MIDAS-projektet!)

De kunne både se hangarskibe og endda også dampstriberne efter jetmaskiner.

Endnu en type »ildfluer« blev opdaget. Under dette forsøg blev kun en del af urinen gemt til analyse. Resten røg overbord, og frøs øjeblikkelig i det kolde vakuum og dannede de kønneste ildfluer.

De havde de samme vanskeligheder som McDivitt og White. Det var lettere at pakke deres udstyr ud end sammen, og de sad — som Conrad udtrykte det — i affald til halsen. Det var især irriterende at alting svævede rundt i kabinen og ofte endte de besynderligste steder.

På den 5. dag svigtede to af styreraketterne, og på den 6. dag måtte de nedskære elektricitetsforbruget, da brændstofcellerne producerede for meget vand. De sidste par dage sad de bare og nød udsigten, idet de ikke mere kunne stabilisere rumskibet. De blev bragt til landing efter 120 omgange og 190 timer 55 min. Lægeundersøgelsen viste, at de havde tålt vægtløsheden udmærket. Gemini 6 skal op den 25. oktober i 48 timer. Den skal anvende almindelige batterier. *H.S.*

MÅNE-NYT

Helt i skoven.

Hermed bringer vi en ny artikel af pastor Guy J. Cyr. Den har været offentliggjort i augustnummeret fra i år af „Flying Saucers", men gengives her i noget sammentrængt form, ligesom et stort afsnit omhandlende intelligent aktivitet på Månen helt er udeladt, men vil blive bragt som selvstændig artikel ved en senere lejlighed. — Pastor Cyr's konklusion er meget interessant, men også for de læsere, der ikke er enige med ham, har artiklen noget at bringe, idet den giver et indblik i, hvordan astronomerne stump for stump henter deres oplysninger hjem ad vidt forskellige kanaler, — samt en oversigt over en hel del af de seneste enkeltresultater vedrørende Månen. — Oversat og forkortet af B.J.

Måneeksperterne sidder i dag inde med alle de nødvendige oplysninger, men drager mærkeligt nok ikke konklusionerne. I »Snart på Månen«, som jeg skrev i sommeren 1964, nævnte jeg en del argumenter og antydede endnu flere. Allerede nu viser min korrespondance med professionelle astronomer, der har studeret nævnte artikel, reaktioner, der kun kan bestyrke mig i min overbevisning om, at i det mindste to ting står fast:

1. DER ER INTELLIGENSVÆSENER PÅ MÅNEN, OG DE ER OS OVERLEGNE. (Se pastor Cyr's artikel i sidste nummer af UFO-NYT. — Red.).

2. DE LEVER UNDER EN FRODIG SKOVBEVOKSNING, HVOR STAMMERNE DÆKKES AF MEGET FINE OG TÆT SAMMENKNYTTEDE FIBRE.

Denne påstand skal jeg i det følgende forsøge at begrunde nærmere, idet den støttes både af de forskellige serier *Ranger*-billeder og af iagttagelser gjort med *måne-blink* og med en ny *infrarød-detektor,* — foruden at mange andre nylige opdagelser også passer med min teori og mange af dens detaljer. Den måde, hvorpå elektromagnetiske bølger med forskellige frekvenser, som f.eks. *synligt lys, infrarøde stråler, radar-* og *radiobølger* tilbagekastes eller udstråler fra måneoverfladen, har inden for de sidste år fortalt forskerne mangt og meget m.h.t. bestanddelene og de fysiske egenskaber af det materiale, hvoraf denne såkaldte måneoverflade består. Her følger en oversigt over, hvad man har fundet:

Undersøgelser med radar-ekko viser, at der på hele den sydlige del af måneoverfladen ikke findes ujævnheder af størrelsesordenen 10-100 cm. Derimod bølger den svagt, idet gennemsnitshældningen er 6^{0}. Eksperternes udlægning af billederne fra *Ranger* 7, 8 og 9 bekræfter dette og tyder endog på, at overfladen er endnu mere jævn, end forventet.

Mange andre ejendommeligheder har man opdaget, som f.eks. at Månens øverste lag er fantastisk effektivt m.h.t. at sprede lys. Når en flade tilbagekaster en stor procentdel af det lys, der falder på den, siger man, at dens *albedo* er højt, og det må i så fald være en tilsvarende lille procentdel, der spredes i andre retninger. Og omvendt. Nu er sagen imidlertid den, at fotometrikerne (fotometri = lysmåling) både teoretisk og eksperimentelt er kommet til det resultat, at et stof ikke kan tilbagekaste lys på den måde, Månen gør det, medmindre dets *mikroskopiske* bestanddele har et meget lavt albedo: under 5 %. På mikrooverfladen af *lav* og mange andre planter findes et utal af riller og forhøjninger og den er altså — på trods af sit udseende — meget ujævn set i relation til bølgelængden af synligt lys. En overflade af denne struktur skulle ikke tilbagekaste meget lys — og gør det heller ikke. Det er derfor heller ikke overraskende, at man har opdaget, at forskellige former for vegetation tilbagekaster lys på næsten samme måde, som Månen. Videnskabsmændene er imidlertid *så* sikre på, at der absolut intet liv er på Månen, at de i deres søgen efter den perfekte model af den, er gået uden om alle vegetative former og stadig afprøver forskellige stenarter, sand og støv af dem o.lign. — til trods for, at ikke een har tilnærmelsesvis passet ud af mange hundrede prøver, de allerede har undersøgt; disse materialers albedo er i samtlige tilfælde alt for højt.

Man har undersøgt langt over en snes forskellige områder, der indbefattede samtlige forekommende »landskabstyper« på Månen: Stråler, »have«, kratere, højsletter o.s.v., — men kun fundet ubetydelige forskelle m.h.t. lysspredningsfænomenet. Den forskel, der virkelig er, ligger ikke i det mikroskopiske albedo, men kun i det makroskopiske, — det der er årsag til, at Månen for os at se har lyse og mørke partier. Deres konklusion er, at *overalt på måneoverfladen* er de partikler eller stof-enheder, den består af, ensartet komplekse og ujævne set i relation til bølgelængden af synligt lys.

De videnskabsmænd, der hævder, at der er støv på Månen, kan nævne eet og kun eet forhold, der kunne være årsagen hertil: Meteoritbombardementet.

Det er imidlertid eksperimentelt påvist, at partikler i vacuum vil »klæbe« ved den første flade, de kommer i berøring med, hvorfor man har svært ved at redegøre for, hvorfor støvet hovedsagelig skulle have samlet sig i lavlandene. Andre videnskabsmænd har særdeles gode grunde til at mene, at partikler af den størrelse, der kunne forklare de specielle lystilbagekastningsforhold på Månen, ved meteoritnedslaget ville opnå *frigørelseshastigheden* — i betragtning af Månens ringe tyngde og mangelen på luftmodstand — og derfor ville forlade Månen. Men ville det så ikke også være naturligt at antage, at milliarder af støvpartikler i årtusindernes løb var blevet slynget op med en hastighed og retning, der havde sat dem i kredsløb om Månen. I så fald skulle der være en støvring omkring Månen, som i hvert fald under visse forhold skulle kunne ses på Jorden. — Men noget sådant er aldrig iagttaget. Hertil kommer, at *Ranger*-billederne bare inden for et begrænset område afslørede tusindvis

af små kratere med runde, jævne rande. Hvis — som anslået af eksperterne — Månen dagligt rammes af millionvis af meteoritter og mikrometeoritter, så ville disse kratere givetvis hurtigt blive helt eller delvis ødelagt eller overlappet af nye.

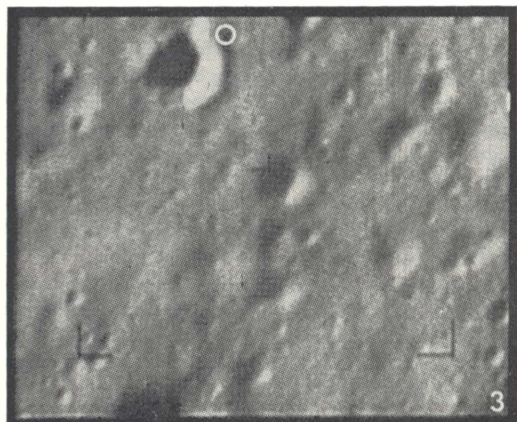
Men hvilke andre egenskaber mener man at have konstateret ved disse lunare mikropartikler? Bl.a. på Cornell Universitetet har man påvist, at disse partikler, der reflekterer lyset, må være næsten 100 % ugennemsigtige, — hvilket udelukker partikler af stenarter, idet for stor en del af disse partikler er klare eller i hvert fald gennemskinnelige. Af samme grund må også slaggepulver og vulkansk aske udelukkes. Undersøgelser af månelysets polarisation bekræfter disse resultater: Materialet er meget ugennemsigtigt, og ujævnt i en målestok, der svarer til lysets bølgelængde. Lyset tilbagekastes nemlig ikke som fra et spejl, hvilket igen betyder, at der ikke er tale om plane flader såsom krystalfladerne i mineralerne, som findes — hvadenten disse er »hele« eller pulveriserede.

Disse resultater underbygges ligeledes af en anden iagttagelse, man har gjort: I fuldmåne-øjeblikket befinder Solen sig *direkte* bag ved observatøren. Når Månen — en gang om måneden — nærmer sig dette punkt, stiger lysstyrken fra dens

Vegetation? — Ørkensand? — Eller hvad? — — — Det første billede, der er taget fra en højde af 413 km og dækker et område på 194 km×175 km, viser det store krater Alphonsus, hvor Ranger 9 styrtede ned. På det næste billede ses egnen omkring kraterets centralbjerg. Afstanden er nu 43 km, og billedet dækker 45 km×42 km. Det sidste billede viser selve nedslagsområdet. Det nøjagtige sted er markeret med en ring — lige på randen af et krater på ca. 8 meter i diameter. Billedet dækker et område på ca. 37 m×46 m, svarende til to normale byggegrunde til eenfamilieshuse.

overflade i løbet af kort tid stejlt, når sit maksimum og aftager derefter igen lige så brat; og dette gælder, uanset hvilket punkt på måneoverfladen, man observerer i fuldmåneøjeblikket. — En egenskab, der er så ejendommelig, at man ikke har fundet noget lignende på hundredevis af månemodeller, der er afprøvet. Mange forskellige videnskabsmænd erklærer, at denne egenskab gælder for *alle* typer af månelandskab, og at fænomenet forløber næsten identisk, *uanset hvor* på måneoverfladen de iagttagne formationer ligger. Dette betyder, at reflektionen er næsten fuldkommen uafhængig af de ind- og udfaldende strålers retning og måneoverfladens lokale plan.

Endnu mere forbløffende er det, at *hele* måneskiven ved fuldmånetid lyser næsten lige kraftigt overalt — i modsætning til alle andre kugler, der skinner klarere på midten, når de belyses fra stor afstand. Alt dette udlægges derhen, at måneoverfladen har en sådan struktur, at den kaster mange skygger. Disse ses imidlertid ikke, når Månen betragtes med det indfaldende lys' retning (fuldmåne), mens den knap så stærkt lysende måneoverflade, man ser på andre tidspunkter, i virkeligheden er en blanding af små lys- og skyggeområder.

Hermed har vi endnu en grund til at udelukke materialer med højt albedo og delvis gennemskinnelighed, såsom mineralstøv, idet de ved reflektion og lysbrydning helt eller delvis ville oplyse og udslette små skyggeområder.

Mineralske dampe af vulkansk eller anden oprindelse er også udelukket, fordi de ikke i tilstrækkelig grad reflekterer de synlige lysfrekvenser. Desuden måtte de til stadighed findes over *hele* måneoverfladen, hvad man selv med den vildeste fantasi ikke vil kunne forklare sig.

Månelyset er så lidt polariseret, at det reflekterende materiale enten må være metallisk eller meget findelt, — men metal er udelukket, fordi det har for mange krystalflader (se ovenfor), og desuden passer det slet ikke med de resultater, man har m.h.t. ledningsevne for varme og elektricitet fra undersøgelser med radar, indfrarøde- og radiobølger. Endnu en gang må vi altså også kassere mineralsk støv, fordi det indeholder for mange metaller.

Materialet må altså være findelt. Men lysreflektionen (»spredt tilbagekastning«) er meget kraftig, hvilket betyder, at disse mikro-enheder trods alt må være »store« i forhold til lysets bølgelængde: omkring 10 mikron i gennemsnit (svarende til 1/100 mm).

Måneoverfladens evne for »spredt tilbagekast-

ning« er som nævnt fabelagtig, men når man så tager i betragtning, at det makroskopiske albedo (tilbagekastningen fra overfladen som sådan) alligevel er så højt som 18 % — og endda 80 % i krateret Aristarch, så er kun een forklaring mulig: Materialet må være yderst kompliceret og »snørklet« i sin opbygning. Det har mange hulheder, der står i forbindelse med hinanden. For at dette kan forekomme, må materialet ligesom grene sig ud i alle retninger med mange overhæng. Disse mosagtige fibrøse mikroenheder må ifølge visse undersøgelser være skilt fra hinanden med afstande, der i størrelse svarer til — eller lidt overgår mikroenhederne selv. Materialet må med andre ord kunne betegnes som noget i retning af dunagtigt eller spindelvævsagtigt, let gennemtrængeligt for lys i alle retninger, meget porøst, yderst ringe vægtfylde (selve stofmængden udgør ca. $^1/_{10}$ af det rum, den optager) og med meget ringe ledningsevne for varme og elektricitet.

NASA's videnskabsmænd har i overensstemmelse med flere andre påvist, at *hele* måneoverfladen er dækket med små huller, der er »dybe« (i forhold til lysets bølgelængde), og som har lodrette vægge og skarpe kanter. Dette fotometriske måleresultat vedrører udelukkende det øverste lag, om hvilket man siger, at det *mindst* må være nogle millimeter tykt. Men intet tyder på, at det ikke kan være tykkere. Tværtimod er der andre kendsgerninger, der peger imod, at dette dunagtige materiale måske strækker sig adskillige meter i dybden. Andre undersøgelser (termiske) har vist, at vi den første meter ned stadig finder en substans, hvor stofmængden er sparsom i forhold til mellemrummene, porøsiteten altså høj og dielektricitetskonstanten under 2. Endnu længere nede er den stadig under 2,8 — hvor den for mineraler rangerer fra 5 til 45. Disse resultater stemmer med radarundersøgelser, der viser, at der, så snart vi kommer lidt ned under overfladen, er en vis uensartethed m.h.t. materialets tæthed, idet omkring 5 % af materialet udgøres af nogle mere solide »klumper«, der dog ikke har så stor en tæthed, som mineraler.

KONKLUSION:

Af de her nævnte grunde og flere andre er jeg personligt nu fuldkommen overbevist om, at den såkaldte måneoverflade i virkeligheden er en kæmpemæssig, altomsluttende »SPRINGMADRAS«, hovedsageligt bestående af LEVENDE, trådlignende fibre, der forgrener vilkårligt i praktisk talt alle retninger. Fibrene er meget fine, og også deres indbyrdes afstand er mikroskopisk. Da de er fuldkommen filtret ind imellem hinanden, danner de ligefrem en skumgummiagtig måtte, der er stærk, men meget flexibel, måske endog elastisk. I det øverste lag vokser fibrene fortrinsvis i een bestemt retning — nemlig lodret opad, og danner derved de overalt tilstedeværende »dybe huller med lodrette vægge og skarpe kanter«, som nævnt ovenfor. Hvordan skulle man dog kunne forklare en sådan ensartethed udelukkende ud fra ikke-biologiske naturkræfter. Når jeg betragter en sådan globalt udbredt ensartethed, der stædigt forbliver — til trods for et ligeså globalt og vedvarende bombardement ovenfra, så er jeg tilbøjelig til at konkludere, at den eneste fornuftige forklaring må være negativ geotropisme (det forhold, at visse plantestængler vokser i modsat retning af tyngdekraften, ligegyldigt hvor skævt eller omvendt man planter planten,) — og regeneration. Hvorfor og hvordan skulle sand og mineralstøv og andre uorganiske materialer *under de foreliggende forhold* opbygge huller af den natur. Jeg er fuldt ud klar over, at partikler i vacuum »klæber« sammen, men hvorfor dog LODRET- Nogle enkelte sådanne huller kunne måske opstå ved tilfældigheder — i forbindelse med meteoritnedslag —, men *hver eneste kvadratcentimeter af måneoverfladen er dækket med dem* — det viser lysreflektionen —, og mineralsk støv er allerede kasseret af adskillige grunde.

Men denne »springmadras«, Månens »hud«, er ikke det eneste levende materiale på »vor« naturlige satellit. Som tidligere nævnt har radar- og radioundersøgelser afsløret nogle »klumper«, der ligger lidt under overfladen, og som er mere massive end det »candy-floss«, der omgiver dem, men dog ikke så massive som mineraler. Hvad er så det? — Disse blokke er de stammer og grene, der frembringer det omtalte tætte, trådagtige »bladhæng«, og som holder det op imod solenergien.

Denne »springmadras« stemmer ikke alene fint med de resultater, de forskellige specialister er nået frem til, men den besvarer også på tilfredsstillende måde en mængde spørgsmål, som måneeksperterne igennem de sidste 350 år har henlagt som ubesvarede. F.eks. har der været mange tegn på liv, — men forholdene syntes så håbløst umulige. Men forholdene stiller sig helt anderledes, hvis det, vi ser, ikke er selve måneoverfladen, men »oversiden« af en højst ejendommelig skovbevoksning.

Et andet »mysterium«, nemlig hvorfor visse områder af Månen er så mørke, kan, hvis vi regner med en sådan bevoksning, på adskillige måder tænkes at stå i forbindelse med forskelle i jordbunden. — Eller månebunden!

Min teori forklarer ligeledes den triste ensfor-

mighed på måneoverfladen: sort, hvidt og forskellige nuancer af gråt. Andre farver er sjældne og meget svage: På overfladen findes ikke legemer med brede, plane flader, der tilbagekaster lyset i ornede strålebundter. Sådanne flader ville ikke holde længe under det konstante og voldsomme bombardement af meteoritter, mikrometeoritter og kosmiske partikler. I løbet af udviklingsprocessen har Naturen opgivet og afskrevet alle de plantetyper, der ikke kunne frembringe dette beskyttende, uldagtige materiale, som uegnede for disse omgivelser.

Men hvorfor skulle der egentlig også være farver — ved at mærke farver, der er synlige ovenfra? — Det problem, der piner os, er, at så mange af Jordens plantevækster kan være særdeles farvestrålende set ovenfra. Men hvad er Naturens formål hermed? At tiltrække fugles og insekters opmærksomhed. Men på Månen er der ingen luft, og derfor er der heller ingen dyr, der betragter »overfladen« ovenfra, — medmindre de da har et fremdrivningssystem, der gør dem uafhængige af luften!

Udnyttelse af de gunstige muligheder, der findes, er imidlertid kun den ene side af det, en levende organisme må være i stand til, hvis den skal overleve. Den må nemlig også være i stand til at beskytte sig imod fjendtligsindede skabninger og ugunstige omstændigheder. Her på Jorden er »fjenderne« mange og også *forskelligartede*. Og hvad der gør det endnu vanskeligere for de mange organismer, der kæmper for at overleve, er, at disse dødbringende faktorer er forskellige fra sted til sted og fra tid til anden. Dette skyldes hovedsagelig to grundlæggende biofysiske kendsgerninger: Jordaksens hældning på 23° 27', der bevirker årstidernes *skiften,* — og atmosfæren. Til sammenligning hælder Månens akse kun 1° 32', hvorfor der ikke er noget, der hedder årstider, undtagen meget nær ved polerne. Hertil kommer, at der heller ikke er nogen atmosfære at slås med — i den forstand, at en atmosfære til stadighed *forandrer* sig det enkelte sted: i temperatur, i fugtighedsgrad, tryk, bevægelseshastighed, kemisk sammensætning o.s.v. Der er altså ingen vind at kæmpe imod, ingen uforudsete tørkeperioder, ingen haglbyger og ingen foranderlig barometerstand at indstille sig på. Med andre ord: Der findes intet vejr, intet klima, og netop disse to faktorer spiller en fremtrædende rolle som årsager til stor VARIETET blandt de levende organismer.

Eftersom måneoverfladen befinder sig i et vacuum, findes der kun to »fjender«: Solstrålingen og de kosmiske partikler og meteoritter. Disse optræder imidlertid begge ENSARTET — både med hensyn til tid og sted. Det må indrømmes, at udbrud på Solen og meteoritsværme optræder fra tid til anden, men de optræder periodisk og behøver derfor ikke forstyrre ensartetheden.

Kort sagt: Månens »overhud« er af Naturen skabt til at opsamle kosmisk energi og samtidig beskytte sig selv og resten af faunaen mod visse ugunstige faktorer, der imidlertid er temmelig konstante og ens overalt på Månen. Derfor er der intet behov for varietet, og derfor er Månens »overflade« så ensformig og trist.

Der *er* imidlertid set farver på Månen, og endda er de opfanget på enkelte *Ranger*-billeder, — men i almindelighed er de blege og udviskede. Hvorfor? Formodentlig fordi de i virkeligheden optræder nede under »springmadrassen«, som vi altså ser dem igennem med en vis »udvanding« som resultat. Farverne skifter fra tid til anden og fra sted til sted; nogle er periodiske og kan forudsiges, mens andre optræder tilfældigt.

Visse farvefænomener kan imidlertid let forklares, hvis man antager tilstedeværelsen af en vegetativ »skal« på Månen. — Vor himmel er blå, fordi lys af denne bølgelængde spredes af luftmolekylerne. En lignende virkning optræder i forbindelse med faste partikler af lignende størrelse (Tobaksrøg). — De omtalte små trådformede blade på måneoverfladen er, da de jo er levende organismer, naturligvis ikke fuldt udvoksede, når de bryder frem. Som alt andet levende starter de med at være små, og derefter tiltager de i størrelse som tiden går. Ved måneårets begyndelse (foråret) skulle de nye skud bryde frem i store antal, men hvert enkelt blad skulle til at begynde med være meget lille og skulle derfor tilbagekaste lys på en sådan måde, at der skulle fremkomme et blåligt skær. Måske kan også andre farveforandringer forklares ud fra tilstedeværelsen af vegetation.

Denne teori, at visse farvevariationer kan have forbindelse med størrelsen af de organiske fibre, stemmer fint med, hvad man har fundet m.h.t. polarisationen af månelyset.

Polarisationsgraden er omvendt proportional med størrelsen af de reflekterende partikler. — Og hvad har man så fundet:

Ved nymånetid er lyset praktisk talt ikke polariseret. På det tidspunkt skal »foråret« først til at begynde, og de nye skud er endnu ikke kommet frem. Det må derfor være skuddene fra sidste år, der tilbagekaster lyset, — og de er store.

På Månen i tiltagende viser det sig, at polarisationsgraden tiltager, når man nærmer sig termina-

toren (skillelinjen mellem den mørke og lyse del af måneskiven). Også det passer fint ind i billedet. Næsten helt henne ved terminatoren — på den belyste side — er »foråret« allerede nogle timer gammelt, og derfor må en hel del nye skud allerede være brudt frem. De vokser både i længde og bredde, og efterhånden som vi bevæger os længere bort fra terminatoren, kommer vi til områder, der er »stadig længere henne på året«, hvilket igen vil sige, at bladene må være tilsvarende stadig større. Dette skulle betyde, at polarisationsgraden skulle være stadig mindre, når vi måler længere og længere borte fra terminatoren. — Og det er netop tilfældet.

Ved fuldmånetid er der ingen eller næsten ingen polarisation. Også det stemmer med teorien: På det tidspunkt er langt den største del af den synlige måneoverflade kommet ud over »foråret«, og de fleste fibre har nået »voksen« størrelse.

Denne levende »overhud« på Månen reparerer hurtigt sig selv, når den beskadiges. Nye skud myldrer frem og udligner hurtigt de slag, rifter og ar, som de kosmiske projektiler efterlader, således at de aldrig bliver store nok til at kunne ses herfra. Mange af de små kratere, som *Ranger*-billederne viste, kunne være sådanne midlertidige fordybninger, smilehuller i »overhuden« forårsaget af kosmiske projektiler, der er blevet opfanget som insekter i et spindelvæv. De store kratere, som har kunnet iagttages fra Jorden, og som har holdt sig uforandrede så langt tilbage, man har observeret dem, må naturligvis være varige former i det underliggende måneterræn. Denne »springmadras« beskytter måneboerne og eventuelle andre sårbare skabninger mod den farlige solstråling, projektilerne fra rummet og de ucivilicerede jordboer.

Kort sagt: Alt, hvad undersøgelser med forskellige former for elektromagnetiske bølger til dato har fortalt videnskaben om den såkaldte måneoverflades struktur og egenskaber, passer på — vegetation. Derimod ikke på støv, stenarter eller noget andet uorganisk. Endvidere vil tilstedeværelsen af en yppig flora kunne forklare størstedelen af de mange og hidtil uforklarede månemysterier. Derfor konkluderer jeg, at hver eneste kvadratcentimeter af måneoverfladen i bogstavelig forstand er skærmet af en levende — SPRINGMÅNEDRAS!

(Trampolune).

Reflektioner over en teori.

Når man har læst pastor Cyr's teori, sidder man endnu en gang i den snart velkendte situation, hvor man spørger sig selv: Fantasi eller virkelighed —? Vi ved det ikke. — Mangt og meget passer påfaldende godt sammen og virker særdeles overbevisende, samtidig med at en lang række nye spørgsmål opstår. En endelig stillingtagen er det nok klogest at afholde sig fra på nuværende tidspunkt, men sikkert er det, at her er nyt stof til mange livlige diskussioner ude omkring i grupperne. Netop derfor kunne det også være fristende for et øjeblik at gå ind på pastor Cyr's idéer og udkaste en håndfuld strøtanker, der måske kan sætte yderligere gang i debatten.

Hvor høje er mon disse væksters »stammer«? Er der tale om et metertykt »buskads«, eller er det mere i retning af en skov, hvor »trækronerne« danner denne ejendommelige »springmadras«, — og hvor der så er god plads til — andre livsformer nede på skovbunden? Pastor Cyr hælder tilsyneladende mest til den sidste opfattelse. En skov af vækster, der har rødderne i den egentlige måneoverflade, — men som stritter op i et lufttomt rum! Hold nu op! — Har vi måske ikke lært i skolen, at *alt levende ånder,* d.v.s. optager ilt?

Kunne der være tale om en form for kæmpemæssig skimmel eller *mug?* — Gang på gang har videnskaben måttet undres, når man fandt livsformer, der havde tilpasset sig forhold, man på forhånd havde dømt som *komplet umulige!* — Kunne det tænkes, at disse måneplanter har evnen til at frigøre den ilt, der findes bundet i jorden, f.eks. i mineralernes krystalvand? Og kunne det tænkes, at der nede i skoven, under »springmadrassen«, måske ligefrem er en slags atmosfære, eventuelt frembragt og opretholdt af planterne selv og bestående af luftarter, som de »udånder«? Dette behøver ikke nødvendigvis at betyde, at »springmadrassen« er lufttæt; — dette ville endda være en højst urimelig antagelse efter beskrivelsen af dens struktur. Men alligevel er den måske i stand til at holde sammen på en sådan skov-atmosfære! — Månen har jo nemlig godt nok en tyngdekraft og vil derfor også søge at holde på en eventuel luftmasse. Når videnskaben alligevel hævder, at den ikke er i stand til at holde fast på en atmosfære, er det med

een bestemt begrundelse, der iøvrigt er korrekt — ud fra de antagne forudsætninger! Man har nærmest forestillet sig en slags ørkenlandskab, hvor Solen stråler ubarmhjertigt og bringer temperaturen så højt op, at luftmolekylernes hastighed overstiger den mindstehastighed, der er nødvendig, for at et projektil kan overvinde den herskende tyngdekraft og forlade Månen; — hvilket igen vil sige, at luftmolekylerne et efter et »stikker af«, når de tilfældigvis har retning udad. Men hvis nu de antagne forudsætninger er gale. Hvis nu hele atmosfæren er begrænset og afskærmet af en flere meter tyk »rock-wool-måtte« med en fantastisk isoleringsevne, så vil temperaturen slet ikke komme så højt, og dermed heller ikke molekylernes hastighed. Derfor vil det måske heller ikke være nogen særlig katastrofe, fordi en meteorit nu og da forårsager en midlertidig utæthed. Det er jo dog kun en mindre del af suppen, der når at dampe af, fordi man et øjeblik letter på låget! — En vis udsivning vil der dog til stadighed være, og det kunne måske være forklaringen på den meget tynde atmosfære — (man har talt om 1/1000 mm kviksølvsøjle til sammenligning med Jordens 760 hele millimetre) — der trods alt er fundet over Månens formodede overflade.

Jeg skal ikke trætte læserne med at videreføre disse spekulationer, men til gengæld vil jeg gerne have lov at bringe et citat fra Adamski's September-bulletin 1964, gengivet i vort nov.-dec.-nummer samme år:

»For nogle måneder siden — i forbindelse med *Ranger 6* måneskuddet — fik vi at vide, at alle kameraer svigtede; men da jeg har fået oplysninger om, at der blev taget nogle gode billeder. Var de blevet vist, som angivet i min Marts-bulletin, ville de imidlertid have rystet alle de studerende, der stadig anvender lærebøger, som er mindst 30 år bagefter udviklingen.

Ranger 7 blev opsendt med et andet formål, nemlig at bestemme et sikkert landingssted på Månen for vore astronauter; og dette blev udført. Skønt der måske har været billeder af et stort område af Månens overflade mellem de 4000, der blev taget, bliver de måske aldrig vist frem for offentligheden. Af samme grund som nævnt førhen.

Men hvad der er sket mellem disse to skud, er måske nøglen til det kendskab, som videnskabsmændene og teknikerne har til Månen.

Et par uger før Ranger 7 *blev sendt afsted, vistes i TV en gruppe astronauter, som var klædt på til landing i junglen. Det blev erklæret, at disse mænd skulle sendes ud i junglen på træning i at overleve for det tilfælde, at de landede i en jungle på Månen.* Men hvorfor skulle de gøre dette, hvis der ikke er vegetation på Månen? Det giver et fingerpeg om, at de ved mere om Månen end det, som er blevet frigivet til offentligheden. Og hvordan skulle de vide det, medmindre de har billeder, der viser kraftig vegetation?«

Men hvorfor så alt det hemmelighedskræmmeri? Den forklaring med lærebøgerne har jeg meget svært ved at tro på som *eneste* årsag. Og selve den oplysning, at der findes skov på Månen, ville næppe kunne bringe ret mange sind i oprør, heller ikke selv om træerne er noget særprægede. Men hvad er da den »frygtelige« hemmelighed, som man for enhver pris ikke vil indrømme — — — ? —!

Er Månen trods alt alligevel en gammel ost? — Noget *muggent* er der i hvert fald ved den!

Børge Jensen.

Adamski og månens bagside.

af *Børge Jensen.*

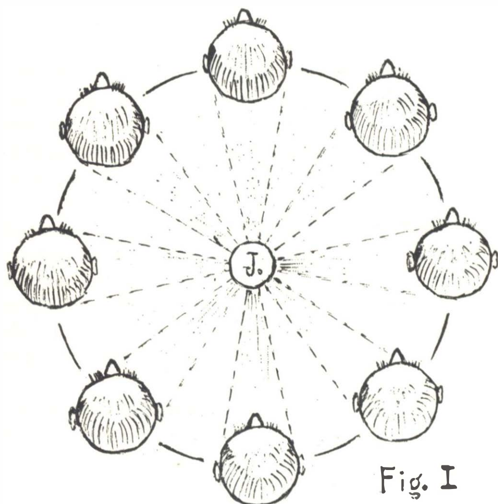
En enkelt passus i mit svar til hr. Kjems — i Brevkassen i vort august-nummer — har medført flere henvendelser fra læsere, der hævder, at det er *højst uvidenskabeligt* — og *slet ikke i harmoni med det givne svar iøvrigt* —, når jeg til slut antyder, at der måske kan være principiel forskel på for- og bagsiden af Månen, og at der derfor *kunne* herske helt andre forhold på bagsiden end dem, vi mener at kunne iagtage på forsiden. Der er ikke noget som sådan, der hedder »for« og »bag« på en klode i rummet, hævder man. — Men lad os se lidt nærmere på det. Fru Luna har altid været noget af en gåde, — også før man opdagede, at hun har »røde hunde« og blinklys.

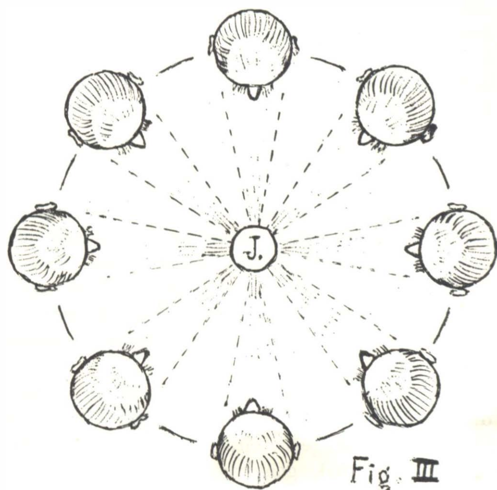
Månen har *bunden rotation* — et fænomen, der tilsyneladende er ret sjældent. Hvad betyder det egentlig? — —

At Jorden med samt dens følgesvend farer af sted i en bane omkring Solen, kan vi lade ude af

betragtning i denne forbindelse. Vi vil for nemheds skyld tænke os, at Jorden er stillestående i universet, og vi kan da sige følgende:

Månen kredser i en bane omkring Jorden, og samtidig roterer eller snurrer den omkring sig selv. Der må altså medgå et bestemt tidsrum til at fuldføre eet omløb omkring Jorden, ligesom det også må tage en vis tid for Månen at rotere nøjagtigt een gang om sin egen akse. I begge tilfælde kan man spørge: Hvorfor lige netop *så* længe, — idet vi vel har på fornemmelsen, at disse tidsrum lige så godt kunne have haft en hvilken som helst anden længde. Vi ser jo dog alle mulige omløbstider og rotationstider repræsenteret hos solsystemets forskellige planeter og måner. (At en anden omløbstid for vor måne samtidigt ville betyde, at den befandt sig i en anden afstand fra Jorden, spiller ingen rolle i denne forbindelse.) Lad os, inden vi går videre, betragte fire tænkelige muligheder for en månes bevægelse:

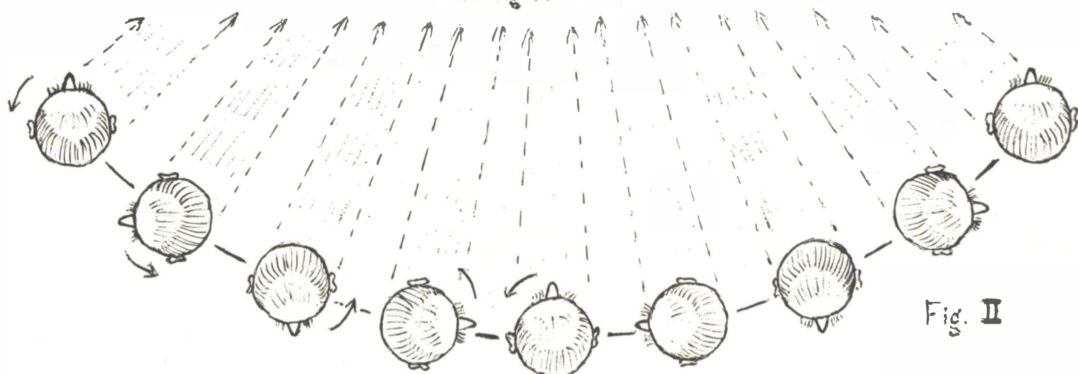

Fig. 1 skal symbolisere den situation, at Månen kredser omkring Jorden *uden selv at rotere.* Den vender hele tiden næsen den samme vej, men kommer netop derved til efterhånden at vende både »ansigt«, »nakke« og begge »kinder« mod Jorden. Var dette tilfældet, ville der altså ikke være nogen »ukendt bagside«.

Fig. 2 viser den situation, hvor Månen bruger mindre tid til at rotere en omgang, end til at fuldføre et kredsløb. Også i denne situation ville vi kende alle sider af Månen.

Også hvis Månen brugte længere tid til en rotation end til et omløb, ville vi få alle sider af den at se. Den ville da simpelthen have drejet sig en lille smule for hver gang den i sit omløb var nået tilbage til »udgangsstillingen«.

Fig. 3 viser den ejendommelige situation, at *Månen netop har fuldført een rotation samtidig med, at den har været banen rundt.* Den kommer derved hele tiden til at vende næsen mod Jorden. — Man kommer til tider ud for, at folk stædigt hævder, at så har Månen slet ikke drejet sig om sig selv. Enhver kan overbevise sig om, at dette trods alt er tilfældet, ved at konstatere, om ikke Månens næse i løbet af et kredsløb har været vendt mod alle »verdenshjørner«.

Af alle tænkelige og utænkelige kombinationer af rotationstid og omløbstid har Jordens Måne »valgt« netop den sidst skitserede, den såkaldte *bundne rotation.*

Så langt tilbage i historien, som man kender astronomiske optegnelser og kort, har Månens »ansigt« været det samme, og selv vor tids fineste målinger har ikke kunnet påvise, at Månen skulle være i færd med at »vende nakken til«.
Det tidsrum, som Månen altså bruger både til et omløb og til en rotation, er som bekendt ca. 1 måned. Hvis omløbstiden og rotationstiden afveg fra hinanden med blot 1 minut, ville det betyde, at Månen i løbet af kun ca. 900 år ville »forskyde« sig en kvart omgang, således at de kratere, vi nu ser midt på måneskiven, ville være i færd med at forsvinde »omkring hjørnet«. — Meget mindre forskydninger ville have kunnet påvises bare inden for de 300 år, vi har kendt kikkerten, men vi kan gå helt tilbage til oldtiden uden at finde de ringeste tegn på en sådan langsom »forskydning«.

Sandsynligheden for at to *tilfældige* og af hinanden uafhængige kosmiske talstørrelser er fuldkommen lige store — med matematisk nøjagtighed — kan vi formodentlig godt sætte til 0. Og når man så oven i købet mener at kende mere end eet tilfælde af bunden rotation inden for eet og samme solsystem — — —

For mig at se peger det hen imod, at fænomenet bunden rotation ikke er et resultat af tilfældigheder, men at det, når det optræder, må have en speciel årsag, — *en årsag, som den jordiske videnskab ikke kender.* — Og så længe vi ikke kender den, må vi også være lidt forsigtige med at dømme om, hvilke eventuelle andre virkninger den kan — eller ikke kan have.

Jeg ved ikke, hvad en fagmand ville sige til følgende strøtanker. — Men det skal man nu iøvrigt heller ikke altid lade sig afskrække af! — —

Kunne det tænkes, at Månen, fordi den igennem årtusinder er blevet påvirket i samme retning af Jordens tyngdekraft, er blevet trukket ud af sin måske oprindelige form, således at den buler ud i retning mod Jorden? — Eller er det måske netop omvendt, at den allerede fra fødselen — på grund af sin ringe afstand fra Jorden — har antaget en form, der har forhindret den i at »antage« nogen anden rotation end netop — bunden rotation?

Inden for det sidste par år har der virkelig været forlydender om, at man — vist nok ved hjælp af radar — havde påvist en udbulning på Månens jordvendte side.

Vil det sige, at man mere eller mindre skal betragte hele den kendte side af Månen som et eneste »højland«, mens måneoverfladen på den bortvendte side befinder sig nærmere ved Månens tyngdepunkt og derfor må betragtes som »lavland«? Og kunne det så tænkes, at den »smule« luft, der trods alt findes på Månen, hovedsagelig har samlet sig i »lavlandet«? — Med alt hvad det indebærer m.h.t. livsbetingelser. Den omtalte »udbulning« behøver ikke være så voldsomt, som selve ordet kunne forlede én til at tro. Et højland på niveau med Himalaja's højeste toppe, små 10 km hævet over lavlandet, ville på en måneglobus med diameteren 1 meter svare til en udbulning på — 3 mm! — Ikke engang nok til, at Månen ville se særlig »aflang« ud set »fra siden«, men sandelig nok til, at bevirke en anselig forskel i atmosfæretætheden på for- og bagsiden. Tænk blot på, hvor tynd luften er på Mt. Everest, — og hvis der blot er omtrent *så* megen luft på Månens bagside, er det måske muligt, at man kan opholde sig der efter tilvænning — mere har Adamski jo heller ikke sagt! — samtidig med, at der virkelig er så lufttomt på forsiden, som vi mener at have konstateret. Hvis så »udbulningen« er endnu større, end her foreslået, — eller hvis den tynde luft til gengæld indeholder en større procentdel ilt — — —

Vi vil overlade til læserne selv at »filosofere« videre og nøjes med at drage den konklusion, at der er alt for meget, vi ikke ved, til at vi kan tillade os på forhånd at afvise muligheden af beboelse på bagsiden af Månen. Vi må konstatere, at Adamski stadig *kan* have ret i sine påstande desangående, selv om vi ikke i dag ved, hvordan hans mærkelige udtalelse skal forstås. — De nærmeste år vil formodentlig bringe os svaret. Indtil da kan vi kun hver for sig — *tro* ham, eller lade være; — akkurat ligesom vi gør med fag-astronomerne! —

NYT FRA VIDENSKABEN

Resultater fra Mariner 4.

Den 14. juli passerede Mariner 4 forbi Mars i en afstand af 9600 km. Instrumenterne ombord i drabanten viste bl.a. følgende:

1. Mars har ikke noget magnetfelt og heller ikke noget strålingsbælte.
2. Atmosfærens tæthed er højst 1/50 af Jordens.
3. Mars har ligesom Jorden en ionosfære.
4. Overfladen er dækket af kratere.

På de fotografier man tog, (og som dækkede 1 % af overfladen) kunne man se 70 kratere. Deres diameter varierede mellem 15 og 200 km.

5. Man fandt intet spor af Marskanaler.
6. Man fandt ingen spor af bjergkæder, dale eller lignende, som kunne tyde på en indre geologisk aktivitet. Landskabet er fladt, og de eneste dannelser er kraterne. Der er sandsynligvis tale om kratere, som er dannet ved nedfald af asteroider.
7. Kraterrandene i nærheden af sydpolen er tilsyneladende dækket af rimfrost.

Billederne blev transmiteret 2 gange til Jorden over en afstand af 220-240 mill. km. Det tog 8½ time at modtage hvert billede.

H.S.

Afstand 7.800 mil. Solen er 47° fra Zenith. Areal er øst-vest 170 mi og nord-syd 150 mil. Beliggenhed 31° sydlig bredde og 197° østlig længde. ATLANTIS mellem MARE SIRENUM og MARE CIMMERIUM.

Sammenstød i rummet.

Det ser ud til, at Jorden den 15. juni 1968 vil støde sammen med asteroiden Icarus. Icarus er en stenblok med en diameter på mellem 1 og 2 km, der kredser i en stærkt elliptisk bane om Solen. Det er den asteroide, der kommer tættest på Solen, kun 28 mill. km, eller nærmere end Merkur. Når den er længst borte er den 296 mill. km fra Solen, eller længere væk end Mars. Dens omløbstid er 406 døgn, og dens banehældning (mod Ekliptikas plan) er 23°. Hvis den rammer Jorden vil den skabe et krater, stort nok til, at New York kan ligge i det. Trykbølgen vil ødelægge et område på størrelse med Sjælland. Det vil være nødvendigt med en nøje observation af banen før man kan sige *om* asteroiden virkelig vil ramme Jorden, og i bekræftende fald hvor. Disse spørgsmål vil vi næppe få besvaret før i foråret 1968. Der er næppe ret meget, vi kan gøre. Hvis vi kunne anbringe en kraftig raketmotor og flere hundrede tons brændstof på den, kunne vi muligvis afbøje dens kurs en smule, men det er vor rumteknik ikke fremskreden nok til om kun 3 år. Vi vil dog få tid til at evakuere det truede område. Det er tidligere sket, at Jorden er stødt sammen med asteroider. F.eks. er krateret i Arizona resultatet af et sådant sammenstød. Sammenstødet vil være ækvivalent med en ikke-radioaktiv eksplosion på over 1000 megaton trotyl.

H.S.

Liv i rummet.

Amerikanske videnskabsmænd har drøftet chancerne for liv i rummet ved en konference på Green Bank — observatoriet i USA. I denne konference deltog bl.a. flere Nobel-pristagere. Her er et par enkelte af de konklusioner, man er nået frem til:

Vi har i dag mulighed for at ødelægge vor kultur og videnskab fuldstændigt. Hvis det er et universelt træk, at fremskredne kulturer ødelægger sig selv mindre end f.eks. 1000 år efter opdagelsen af atomenergien, vil kontakt være næsten udelukket. Til gengæld mente man, at hvis det lykkedes at klare sig igennem de første 1000 år uden, at teknologien blev ødelagt, så ville det være sandsynligt, at den pågældende supercivilisation kunne eksistere i hvert fald over 100 millioner år. Går man ud fra, at den gennemsnitlige supercivilisation har klaret sig over de første 1000 år, skulle afstanden mellem supercivilisationerne i vort mælkevejssystem være på mellem 10 og et par hundrede lysår. Det blev fremhævet, at de ville være langt tættere på hinanden i den ældre og mere tæt befolkede centrale del af mælkevejen. Hernede, 25.000 lysår fra centrum, er den gennemsnitlige afstand mellem stjernerne ca. 6 lysår, medens den i centrum er 1 lysår. Desuden befinder 90 % af mælkevejens stjerner sig i centrum. Vore chancer for at undgå krig vil stige betydeligt, hvis vi kan opnå kontakt med en ældre civilisation, idet de sikkert har været igennem samme udviklingsproces, og således må have værdifulde erfaringer. En sådan kontakt vil have yderligere to konsekvenser:

1. En udvikling, der ellers vil tage millioner af år, vil kunne klares på tusinder af år eller mindre.
2. Kontakten vil være en voldsom stimulans til at bevare sådanne forhold, at medlemsskabet kan bibeholdes. *H.S.*

På farten igen.

Jordens magnetiske sydpol er åbenbart en rastløs sjæl. —

Da man første gang fandt frem til den, i 1831, befandt den sig ud for kysten af halvøen Boothia, nord for King William-øen, altså i Canada's polaregne.

I 1904 viste det sig, at den havde bevæget sig 40 km mod NØ. I de følgende 44 år fik den magnetiske pol for alvor travlt og vandrede ca. 400 km mod NV til et punkt i Harrow-strædet, nord for Prince of Wales-øen. Mellem 1948 og 1962 tilbagelagde den ca. 130 km, nu igen i nord-østlig retning og i nærheden af den sydlige ende af Bathurst-øen.

I november 1964 meddeltes det fra det canadiske Departement of Mines and Technical Surveys, der til stadighed følger bevægelsen, at den nu var på farten igen. Polen havde da allerede bevæget sig ca. 35 km fra den ovenfor anførte position og befandt sig ca. 25 km nord og 6 km øst for sydspidsen af Bathurst-øen, — og hastigheden er stadigvæk ret anselig.

Man ved intet om, hvad årsagen kan være til denne vandring, eller hvad det eventuelt kan føre til, f.eks. hvis den skulle komme til at falde sammen med den geografiske nordpol. Men tilsyneladende er det ikke kun på Jorden, der foregår usædvanlige ting i disse år. For ikke så længe siden meddeltes det fra astronomerne, at Jupiter havde »rettet lidt på sin akse« og »*pludselig* ændret sit døgns længde — med ca. 1½ sekund«, samtidig med, at den udstødte kraftige radio-»signaler«. Det lyder jo meget tilforladeligt og harmløst, når det er puttet godt af vejen imellem trafikuheld og tyggegummiannoncer, — men jeg gad vide, hvor store bogstaver man mon havde hentet frem, hvis journalisten tilfældigvis selv havde befundet sig på Jupiter, mens det skete . . . *B.J.*

Første fotografi af Venus?

Sovjetiske forskere har muligvis for første gang taget et billede af overfladen på vor naboplanet Venus. Den russiske astronom, Nikolaj Barabaschow fra Charkow universitetets observatorium har meddelt, at en ultraviolet optagelse af Venusskiven viser en mørk plet. Muligvis drejer det sig om en åbning i det øvre lag af det tykke skydække omkring Venus.

Foto-Magazin, München nr. 12/64. -/E.S.

Det, der mest skiller mennesket fra de andre dyr, er måske: at mennesket formodentlig er det eneste væsen, der véd, at det skal dø.

Soya.

Landinger og kontakter.

Flyvende tallerken i Florida.

John Reeves, som bor på en campingvogn-plads 3½ miles øst for Weeki Wachee Spring og ¾ miles nordvest for Highway 50 i Florida, fremkom den 3. marts i år med en fantastisk beretning om en flyvende tallerken med en robot-agtig pilot.

Reeves sagde, at han så den flyvende tallerken med et landingsstel, der bestod af fire »ben«, og dens 5 fod høje robot med menneskelignende træk tirsdag eftermiddag (2. marts o.a.), medens han var ude på en rutine-tur gennem skoven.

Efterretnings-officerer fra det amerikanske luftvåbens Mac-Dill base blev tilkaldt for at efterforske den mærkelige beretning, efter at Reeves var kommet ned i byen Brooksville og havde vist nogle indbyggere to stykker papir, som han sagde var blevet efterladt af rummanden.

Kaptajn Raymond Henry, public information officer ved Mac-Dill basen, sagde: »Vi i luftvåbnet er forpligtet til at undersøge alle rapporter om observationer« af uidentificerede flyvende objekter. I overensstemmelse hermed blev et hold på 3 mand fra Mac-Dill sendt ud for at undersøge sagen.

Han sagde, at han ikke havde været i forbindelse med undersøgelsesholdet, og at han heller ikke ville få deres rapport at se, før den er sendt til Project Bluebook ved luftvåbnets Wright-Patterson base i Dayton, Ohio.

Kaptajn Henry fortalte, at Project Bluebook er navnet på den afdeling indenfor luftvåbnet, som har til opgave at undersøge alle rapporter om UFO'er.

Reeves, tidligere havnearbejder fra Brooklyn, gav følgende beretning om det, han sagde var hændt, da han spadserede gennem skoven kl. ca. 13,55 om tirsdagen:

»Jeg går ofte gennem denne skov«, sagde Reeves, »for at jage slanger til min søn i flåden. Han studerer dem, og jeg har allerede forsynet ham med en hel del. Idet jeg gik gennem noget buskads (omkring 1¾ miles fra campingvogn-pladsen), så jeg en flyvende tallerken ca. 700 yards borte.

Den var blågrøn og purpurrød, omkring 20-30 fod i diameter med to vinduer ovenpå. Vinduerne var omkring to fod i diameter. Den stod på et ca. fire fod højt landingssted med en overbygning på omkring seks fods tykkelse.

Jeg gik rundt om buskadset og 100 yards tilbage, så jeg kunne komme nærmere uden at blive opdaget. Så gik jeg fremad, til jeg var 100 fod fra tallerkenen, og jeg krøb ind i noget buskads for at betragte den.

Nu så jeg noget, der lignede en robot, komme gående fra nogle buske 2-300 fod borte og hen til rumskibet. Så fik den robotlignende tingest øje på mig i buskadset. Han gik frem mig til han var 15 fod fra mig og så lige ned på mig. Jeg stirrede tilbage på hans glaskuppel«.

Reeves beskrev robotten således: Omkring 5 fod høj med menneskelignende skikkelse. Iført sølvgråt, lærredsagtigt tøj med glaskuppel-hjælm. Han sagde, at robottens øjne sad længere fra hinanden end normalt for mennesker, og at dens hage var mere fremtrædende, men han tilføjede, at glasset kunne have fremkaldt disse forvrængninger.

»Han betragtede mig i omkring 1½ minut, og jeg var så bange, at jeg ikke engang kunne blinke«, fortalte Reeves.

»Så trak han noget frem fra venstre side af kroppen, anbragte det i højde med hagen, og det blinkede«. Reeves mente, at det var et kamera. Han beskrev det som en sort genstand, 6-7 tommer i diameter. »Han blitzede igen, og jeg stak af fra buskadset. Idet jeg løb væk, fejede grenene min hat af, og jeg snublede. Mine briller faldt af, og jeg blev bare liggende halvvejs i siddende stilling og så tilbage på robotten. Han blinkede endnu engang med genstanden og gik så hen til tallerkenen.

Der var en slags åbning på undersiden af

tallerkenen, og han gik op ad nogle runde, cylindriske trin, der førte derop. Selve kabineåbningen var ca. 18 tommer i diameter.

Da han var kommet indenfor, begyndte nogle lameller på randen af tallerkenen at bevæge sig, ligesom persienner; de åbnede og lukkede sig. Derefter begyndte randen at dreje rundt — fra højre mod venstre. Den frembragte en susende og rumlende lyd og begyndte så at dreje hurtigere rundt.

Jeg har hørt alle de lyde, luftfartøjer kan lave, og denne lignede ikke noget, jeg nogensinde før har hørt.

Så blev landingsstellet trukket op, og tallerkenen hævede sig lodret. Jeg betragtede den, og den var ude af syne i løbet af mindre end 10 sekunder«.

Reeves fortalte, at robotten tabte to stykker papir på sin vej tilbage til tallerkenen. Dette bevismateriale blev fundet og overleveret til undersøgerne fra MacDill basen i Tampa. Papiret lignede ifølge Reeves' udsagn »stof, men var meget stærkt« og »der var skrevet noget på det«.

Han sagde, at tallerkenen havde lavet huller i jorden, »fire eller fem tommer i diameter og fire tommer dybe«, og at robotten havde efterladt fodaftryk på jorden. Han beskrev dem som »afrundede i begge ender og meget smalle på midten«. (Man kommer til at tænke på Adamski's fodsporsbudskab. Red.). Ifølge Reeves var der »en frygtelig masse aftryk«. Han fulgte dem, men sagde, at de »ikke førte ret langt væk fra tallerkenen«.

Reeves blev flere gange udspurgt af reporterne, om der var tale om en »and« eller et nummer for at skaffe sig publicity, men fastholdt, at hans beretning helt igennem var sand.

Luftvåbnet indtog en uinteresseret holdning overfor beretningen, men adskillige beboere i Brooksville området tilførte John F. Reeves' mærkelige historie yderligere detailler.

Reeves førte selv reportere, UFO-tilhængere og nysgerrige ud på en anstrengende tur gennem bakket, ufremkommeligt terrain for at vise det sted, hvor han påstod at have set den »firebenede« tallerken og robotten.

I Washington sagde en talsmand for Pentagon, at der i 1964 havde været 532 rapporter om flyvende tallerkener i USA, og at Hernando-observationen følger et mønster: »Denne herre, som så genstanden, er ældre, han bor alene, og han bor på landet«, sagde Mrs. Sara Hunt i luftvåbnets hovedkvarter.

Dr. Daniel G. Drake, en speciallæge fra Chicago, som ved flere lejligheder har hjulpet UFO-forfatteren Major John Kehoe (Donald Keyhoe? o.a.), og som efterkontrollerede Hernando-historien for Kehoe igen, fortalte, at to andre personer, en fisker og en husmoder i Hernando, så en mærkelig genstand på himlen omtrent på samme tidspunkt, som Reeves fortalte, at han havde set tallerkenen starte.

Mrs. Ralph Lewis, State Road 50, Brooksville, sagde, at en ven, som hun nægtede at identificere, havde set en flyvende tallerken sidste uge ca. to miles fra det sted, som blev angivet af Reeves.

Reeves holdt strengt fast på sin beretning og sagde, at den havde gjort indtryk på de fire undersøgelses-officerer fra luftvåbnet, som beså stedet om onsdagen, da de så de aftryk, som han sagde var afsat af rumskibet og dets mærkeligt udseende fører. »De troede godt nok på det«, sagde han.

Fra Pentagon kom der imidlertid en anden historie.

»Vi har haft mange sager som denne før. Den er ikke usædvanlig«, sagde Mrs. Hunt.

Hun fortalte, at John Reeves' historie kunne være alvor. »Mange, som observerer flyvende tallerkener, er seriøse« (sic! o.a.), sagde hun, »men mange mennesker opdigter historier med mange detailler«.

»Vi får mange fotografier af flyvende tallerkener. Der var et glimrende billede forleden dag .. en mand havde taget låget af en tobaksfugter (krukke), limet fire bordtennisbolde fast til bunden og en sut fra en sutflaske til toppen ..«

Mrs. Hunt oplyste, at de to stykker »stof-papir«, som Reeves havde fundet, og som var blevet afleveret til luftvåbnets undersøgere, vil blive analyseret af et hold eksperter fra Wright-Patterson, »som formentlig vil kunne fortælle alt om papiret, — inclusive det firma, som fabrikerer det«.

Mrs. Hunt nævnte, at alle, på nær nogle få, af de tusinder af rapporter om flyvende tallerkener, som var blevet undersøgt af luftvåbnet siden 1947, var forårsaget af flyvemaskiner, satelitter, vejrballoner, skyer, stjerner eller planeter.

»Nogle har ikke kunnet forklares, men i disse tilfælde mente man ikke, der var tilstrækkeligt bevismateriale. Der har aldrig været bevis for den antagelse, at en eneste observation var af noget interplanetarisk eller ikke-jordisk. Der har heller ikke været noget, som kunne godtgøre, at der havde været tale om en besøgende fra et andet land på Jorden«.

Luftvåbnets »Project Bluebook«s undersøgelser af uidentificerede flyvende objekter bliver ikke hemmeligholdt (is unclassified), sagde Mrs. Hunt.

»Alligevel påstår mange mennesker, at vi holder tingene hemmelige«. Hun sagde, at mange lande har regerings-kommissioner til at undersøge tallerken-rapporter.

Mrs. Hunt udtalte, at MacDill basens undersøgere kan vurdere Hernando observationen, hvis de mener, at der er tilstrækkeligt materiale for dem til at nå til en bestemt konklusion. Hvis dette ikke er tilfældet, vil Wright-Patterson basens eksperter foretage yderligere undersøgelser.

Mrs. Hunt anerkendte »genialiteten« (? o.a.) hos mange af de mennsker, der havde rapporteret flyvende tallerkener.

Sammendrag fra den amerikanske presse.

Kilde: Flying Saucers, juni 1965. *iokj.*

Kontaktberetninger *af Leif Eckhoff Pedersen.*

Ved vore foredrag rundt omkring i landet, støder vi gang på gang på et bestemt paradox, idet folk spørger os om disse rummennesker aldrig sætter sig i forbindelse med mennesker her nede på Jorden. Når vi derpå svarer, at det gør de skam også, replicerer de som regel: »Nå ja, sådanne svindelhistorier som dem ham den tossede amerikaner Adamski kommer med«.

Kontaktberetningerne er det emne indenfor ufologien, der er sværest at behandle, for det første fordi man ikke kan bevise en kontaktpåstand, dernæst fordi de fleste mennesker har en indgroet aversion imod den tanke, at der skulle leve mennesker på andre kloder — uhyrer kan til nød gå, men mennesker, nej. Desuden har der i tidens løb været adskellige svindlere indenfor dette område, der har gjort tykt grin med borgermusikken — til skade for hele denne del af ufo-forskningen. Det er en selvfølge, at kontaktberetninger analyseres lige så omhyggeligt som observationsberetningerne, men medens de sidstnævnte meget ofte kan bevises ved samstemmende uafhængige vidneudsagn, radarobservationer, fotos og film, er kontaktberetningerne næsten altid en trossag for den enkelte — enten tror man på manden, eller også gør man det ikke. Det er — eller har indtil nu, været umuligt at føre et bevis for en kontaktberetnings ægthed — men heller ikke det modsatte kan bevises. Men kontaktberetningerne er ikke desto mindre en uhyre vigtig del af ufo-forskningen og såfremt der blot findes een eneste ægte kontaktberetning, har vi en uvurderlig rigdomskilde af øse af — ikke rigdom på gods, men på viden.

I denne og kommende artikler skal jeg søge at give en gennemgang af de kendteste kontaktberetninger, både dem vi kender som falske, dem vi ikke rigtig tror på, og dem vi anser for mere eller mindre korrekte. Jeg skal søge at gøre denne gennemgang så neutral og lidenskabsløs som muligt, selv om jeg er kendt som Adamski-tilhænger og derfor personligt kun støtter mig til dennes kontaktberetninger.

Den første kontaktberetning er af den amerikanske ingeniør Daniel Fry og den hører til de kontaktberetninger der lyder tilforladelig i sin helhed og er afgivet af en mand, der har den bedst mulige forståelse af baggrunden for rumfartsproblemerne. Daniel Fry's beretning anses i meget store ufo-forskerkredse, også indenfor SUFOI for at være en ægte kontaktberetning.

Dr. ingeniør Daniel Fry var i fem i ansat hos Aerojet-General-Corporation, et af de store amerikanske firmaer, der udvikler og fremstiller raketter og han er stadigvæk ansat i den amerikanske stats tjeneste som raketspecialist. I slutningen af halvtredserne modtog Fry doktortitlen fra St. Andrews College i London, for sin bog »Steps to the stars«. I årene 1949 og 1950 tilbragte Fry det meste af tiden på White Sands forsøgsområdet — en af de store amerikanske raketforsøgsstationer, og det var her på White Sands, at Daniel Fry oplevede sin kontakt.

➤

»Tallerken svævende over Merlin, Oregon«. — Fra en farvefilm optaget af dr. Daniel Fry (indsat) i maj 1964.

Daniel Fry's beretning.

Et sammendrag af originalberetningen fra 1950.
Af *Leif Eckhoff Pedersen.*

»I nat blev jeg een af den store skare, der tror på flyvende tallerkener. Jeg har ikke blot set og rørt ved een, men har været ombord og fløjet med en af dem. Såfremt jeg tør tro mine egne sanser, havde jeg også en længere tankeudveksling med en UFO-pilot«. Sådan begynder Daniel Fry's beretning og han fortsætter: »I dag, den 4. juli, var det min hensigt at køre til Las Cruces for at se fyrværkeriet og derefter få en hyggelig aften. På grund af en lille fejllæsning, da jeg studerede køreplanen, kom jeg for sent til den sidste bus mod byen og fandt mig selv strandet i et næsten øde kaserneanlæg og der var ikke andet at gøre end at sætte mig til rette med en bog. Klokken 19,30 gik motoren til air-condition anlægget i stå, således som det ofte er sket på varme dage. Ved 20,30-tiden var luften i værelset blevet så varm og kvælende, at jeg besluttede mig til en lille spadseretur, i håb om at det ville være køligere udenfor. Jeg gik ned ad vejen, der fører tæt forbi prøveområdet ved Organ bjergets fod og som ender i El Paso ca. 60 miles sydligere. Kort før jeg nåede prøveområdet, drejede jeg ned af en smal, pløret vej på højre side, der gik forbi skydeområdet ud til fladlandet ved Organ bjergets fod.

Jeg havde vel tilbagelagt en halv miles vej, da jeg opdagede den. Solen var gået ned for nogen tid siden og dagslyset var helt forsvundet, men himmelen var stjerneklar og månen, der endnu ikke var kommet op over horisonten, spredte et diffust lys på himmelen. Jeg så op på himmelen mod en gruppe klart lysende stjerner lidt over bjergryggen, da een af stjernerne pludselig slukkede. Dette punkt på himmelen tiltrak sig selvfølgelig min op-

mærksomhed, for stjerner slukker ikke pludseligt, ialtfald ikke på en skyfri himmel. Først slog den tanke ned i mig, at et fly var kommet mellem mig og stjernen, men jeg blev straks klar over, at dette ikke kunne være tilfældet, for en flyvemaskine ville passere stjernen på mindre end et sekund, i dette tilfælde blev stjernen simpelthen væk. På dette øde forsøgsområde ville man i den stille nat kunne have hørt et fly på meget lang afstand, men ikke en lyd brød stilheden. Vejrballoner sendes ikke op om natten og desuden stiger en ballon så hurtigt, at den kun kan »mørklægge« en stjerne i et kort tidsrum. Pludselig slukkede endnu en stjerne til højre for den første og et par sekunder senere slukkede endnu en stjerne og derefter endnu een et lille stykke længere nede.

Medens dette skete, krøb en kriblende fornemmelse op ad rygsøjlen. Hvad det end var, der mørklagde stjernerne, blev det stadig større og større, og da retningen var konstant, kunne det kun betyde, at det havde retning mod mig.

Med en gang dukkede genstanden selv op, og jeg forstod samtidig, hvorfor jeg ikke havde kunnet se den tidligere. Genstandens farve var meget lig nattehimlen, og selv tæt ved var det vanskeligt at se andet end omridset af den. Den havde stadig retning mod mig og jeg følte stor trang til at løbe væk, men lang erfaring med raketter og sprængstoffer havde lært mig det tåbelige i at løbe væk fra en genstand der nærmer sig, sålænge man ikke er helt klar over dens nøjagtige retning, for man kan lige så godt løbe ind mod nedslagsstedet, som bort fra det.

Genstanden var nu meget nær, og jeg kunne se, at det var et ovalt objekt, ca. 30 fod i diameter ved ækvator, det vil sige der hvor diameteren er størst. Hastigheden var på dette tidspunkt kun 15-20 miles i timen, og så vidt jeg kunne taksere, så ville hastigheden være lig nul, når den nåede jordoverfladen. Jeg kunne også se, at den ville lande ca. 50 fod fra det sted hvor jeg stod, såfremt den fortsatte i samme retning som hidtil.

Selv om jeg følte mig lidt usikker ved dens langsomme hastighed, blev jeg dog hvor jeg var og bemærkede hvordan den, meget lig et tidselfrø i en sagte brise, forsigtigt tog jorden ca. 50 fod fra min position, uden anden lyd end en knækkende lyd fra buskene under den.

Jeg har i adskillige år arbejdet på raketforskningens område og troede derfor, at jeg var ret godt orienteret på det flytekniske område, men her stod jeg overfor et flyapparat, der stod højt over alt andet, jeg havde set eller hørt om, og jeg følte mig som en fisker fra den yderste klitrække, der for første gang ser en giraf og udbryder: »Nå ja, jeg ser den nok, men jeg tror alligevel ikke på det der«. Allerførst fik jeg den tanke, at hvis russerne har sådanne apparater, så Gud hjælpe Amerika! Men samtidig blev det mig klart, at det ikke kunne være et russisk fly, eller et fly fra noget andet jordisk land, for hvem der end havde bygget denne maskine, så havde de i alt fald løst en mængde problemer, som vore bedste fysikere først var begyndt at drømme om.

Fartøjet var lydløst, ingen drønende propeller, ingen brølen fra glødende raketudstødningsdyser havde drevet dette fartøj frem. Skibet kom simpelthen ned fra verdensrummet og lagde sig blidt til hvile på Jorden. Måske havde den allerede lagt an til landing da jeg opdagede den, men kort før den landede havde den sat hastigheden ned til få kilometer i timen, uden at styrte ned. Kun en helikopter eller et fartøj lettere end luften kunne gøre dette, men fartøjet havde ingen propelvinger, og de fladtrykte buske under fartøjet var tilstrækkeligt bevis for, at det i alt fald ikke var lettere end luften. Hvad det end var for et fartøj, een ting var sikkert, det spillede bold med hr. Isaak Newton's bedstkendte lov (tyngdeloven o.a.).

Pludselig blev jeg klar over, at jeg, medens disse tanker for gennem mit hovede, ubevidst havde nærmet mig fartøjet. Jeg er ingen helt og har aldrig været nogen, hele mit instinkt og den sidste rest af forstand skreg til mig, at jeg skulle se at få størst mulig afstand til dette mærkelige fartøj hurtigst muligt. Uheldigvis har jeg altid været besat af en umættelig nysgerrighed, og da min nysgerrigheds genstand var af videnskabelig art og ydermere af en art, der var et betydeligt fremskridt videnskabeligt set, så blev nysgerrigheden til en besættelse, der fejede al fornuft bort.

Jeg nærmede mig fartøjet, til jeg kun var en fod fra det og begyndte langsomt og forsigtigt at gå rundt om objektet. Som det allerede havde vist sig, da fartøjet endnu havde været i luften, var genstanden temmelig bred, fladtrykt foroven og

forneden. Højden var ca. 16 fod og diameteren på det bredeste sted ca. 30 fod, dette sted befandt sig i en højde af ca. 7 fod over jordoverfladen. Dens form var således, at den set nedefra i en vinkel på omkring 45°, synes at have form af en omvendt tallerken, eller nærmere som en omvendt suppeterrin. Den mørkeblå farve, som den så ud til at have, da den endnu befandt sig i luften, var nu forsvundet, og overfladen så nu nærmest metallisk skinnende ud, og farven var sølvfarvet med et ganske svagt violet skær. Jeg så intetsteds tegn til døre eller andre åbninger. »Såfremt der er nogen indeni, kan de kun komme ind i apparatet oppe eller nedefra«, tænkte jeg.

Jeg overvejede, om jeg skulle hente hjælp, men forkastede tanken igen, da fartøjet kunne være borte, inden jeg kom tilbage med andre. Jeg havde indtil nu været ganske tæt på fartøjet, men havde ikke rørt dette, selvom jeg let kunne have gjort det. Måske kunne jeg ved at føle på materialet finde ud af et eller andet, i det mindste kunne det fortælle mig noget om temperaturen. Jeg strakte forsigtigt fingerspidsen frem og berørte metallet. Det var kun et par grader over luftens temperatur og utroligt glat. Det er svært at beskrive glathedens karakter. Såfremt man lader fingeren glide let over en stor perles overflade efter at have overtrukket denne med en sæbehinde, kommer man ret tæt på den fornemmelse, jeg fik, da jeg berørte overfladen. Jeg strøg nu med håndfladen hen over metallet og mærkede en svag, men tydelig prikken i fingerspidserne og ved håndledet.

Da lød en overnaturlig kraftig stemme ved siden af mig: »Det er bedre ikke at berøre hylsteret, min ven, det er stadigvæk varmt«.

Jeg var mig ikke den store spænding bevidst, hvori jeg havde befundet mig, da denne stemme pludselig gjaldede i øret på mig. Jeg vaklede nogle skridt bagud, og da min skohæl hang fast i en planterod, faldt jeg, så lang jeg var. Jeg hørte en svag latter, hvorefter stemmen, denne gang i en mere behersket toneart end første gang, sagde: »Vær kun rolig kammerat, du er blandt venner!«

Nedværdigelsen på grund af min lidet flatterende stilling i forbindelse med stemmens milde klang og de fortrolige ord medvirkede til, at min tidligere frygt forsvandt, og i stedet kom en let forvirring. Jeg rejste mig, medens jeg børstede sandet af mit tøj, hvorefter jeg sagde: »Du kunne godt have reguleret din højttaler, dit brøl gjorde mig helt forskrækket«. »Brøl? Nå ja, du mener, at min advarsel var for kraftig, det gør mig ondt, men du var nær ved at slå dig selv ihjel, og der var ikke tid til at lege med kontrolinstrumenterne«.

»Du mener, at metallet stadigvæk er radioaktivt?« spurgte jeg, »i så fald er jeg da stadigvæk for tæt på!«

»Det er ikke radioaktivitet«, lød svaret. »Jeg anvendte ordet »varm« for at forklare dig sagens sammenhæng, da det var det mest rammende ord, der faldt mig ind på dit tossede sprog. Objektet har et kraftfelt omkring sig, der frastøder enhver anden masse. Feltet er i molekyleafstand meget kraftigt, men aftager med den syvende potens af afstanden, og i en afstand af en tusindedel tomme fra overfladen, er virkningen lig nul. Måske nåede du at mærke, at overfladen forekom meget glat og ligesom slimet. Det kommer af, at din hud i virkeligheden ikke har berørt metallet, men ved kraftfeltets frastødende virkning er blevet holdt i en afstand af en brøkdel af en millimeter fra overfladen. Vi benytter kraftfeltet til at beskytte overfladen mod ridser og beskadigelser under landingen, samtidig med at luftmodstanden ved passagen gennem atmosfæren mindskes meget stærkt af feltet«.

»Men hvordan havde det kunnet dræbe mig?« spurgte jeg. »Jeg berørte overfladen og følte kun en let prikken i huden. Og hvad mener du med mit tossede sprog? Såfremt du ikke selv er en Yankee, så har jeg aldrig før hørt en Yankee!«

»Med hensyn til dit første spørgsmål«, svarede stemmen ufortrødent, »det havde ikke dræbt dig på stedet. Rimeligvis havde det varet flere måneder, men det havde været ligeså sikkert, som om det havde dræbt dig med det samme. For at forklare dig det tydeligere, må jeg fortælle dig, at blodet frembringer det, I kalder røde blodlegemer, såsnart den menneskelige hud kommer i berøring med kraftfeltet. Af en eller anden årsag, der endnu er os ukendt, bliver disse røde blodlegemer opsuget af leveren, der derved udsættes for et angreb, hvis resultat er, at leveren svulmer op og bliver overfyldt. I de tilfælde, hvor huden har været udsat for en stråling på et minut eller længere, er døden så godt som sikker. I dit tilfælde tror jeg ikke, at

du har været udsat for stråling så længe, at du svæver i større fare, men du vil sikkert før eller senere mærke virkningerne, forudsat at dine biologiske funktioner er identiske med vore, og det har vi god grund til at antage.

Med hensyn til dit andet spørgsmål. — Jeg er ingen Yankee, selvom jeg på grund af min nuværende opgave må virke som en sådan. Det faktum, at du antog mig for at være en af dine landsmænd, viser resultatet af de anstrengelser som jeg i løbet af de sidste to år har gjort for at lære jeres sprog og jeres dialekter og benytte denne lærdom i praksis. I virkeligheden har jeg indtil dato ikke sat mine ben på Jorden — og det vil vare i det mindste fire år — fire jordår — før jeg har tilpasset mig Jordens atmosfære og tyngdekraft og er blevet immum overfor de jordiske sygdomsbakterier. (Dette blev sagt i 1950).

Det forekom mig at jeg stod stille i lang tid, men i virkeligheden gik der kun få sekunder, før ordlydens fulde betydning gik op for mig, og jeg sagde langsomt: »Hvis jeg ikke med mine egne øjne havde set dette fartøj, både i luften og her på jorden, ville jeg have sagt, at du var en spøgefugl, der havde læst for mange science fiction romaner. Men jeg er i alt fald åben for alle muligheder. Da jeg desuden befinder mig helt tilfældigt på dette sted, hvor dit fartøj landede, kan det vel for øvrigt være dig ligemeget, om jeg tror dig eller ej!«

»Tværtimod« — svarede stemmen, »det er vigtigt for os, at du får mulighed for at gøre dig bekendt med fakta og kan danne dig din egen mening om dem. Et af de vigtigste formål med denne ekspedition er at lære jordmenneskenes opfattelsesevne at kende, specielt hvor hurtigt og i hvilken grad jordmenneskene er i stand til at tilpasse sig begreber, der er fuldstændig ukendte for deres vante tankebaner. Tidligere ekspeditioner fra vore forfædres side med samme formål, endte som næsten totale fiaskoer. Denne gang er der håb om, at vi finder tilstrækkeligt mange modtagelige menneskesjæle, til at vi kan hjælpe jeg med en højere udvikling af jeres race. I dit tilfælde har din optræden — i alt fald hidtil — overtruffet vore forventninger«.

»Jeg kan se«, svarede jeg, »at jeres race, hvad det end er for en, og vor egen i det mindste har en ting fælles, nemlig at sarkasme er humorens hovedform. Men du kan ikke vedblive med at holde mig for nar — jeg har gået i skole hos erfarne folk. Jeg er kommet til det resultat, at alt hvad jeg har foretaget mig, siden dit fartøj kom til syne, har været forkert. For det første, såfremt jeg havde haft en smule sund fornuft, var jeg hurtigst muligt løbet min vej, da jeg så dig komme — i stedet ventede jeg, indtil jeg nær var blevet fladtrykt under fartøjet. I stedet for at forsvinde — eller i det mindste holde mig på sikker afstand, da du landede, snusede jeg rundt om fartøjet. I stedet for at opfatte din advarsel hurtigt og roligt, da din advarende stemme lød gennem højttaleren, — eller hvad det nu var du brugte, sprang jeg afsted som en forskrækket kanin og landede i en meget uværdig stilling. Sidst men ikke mindst, forudsætter du, at jeg skal tro på de påstande du kommer med. Som jeg allerede har sagt, er jeg parat til at tage den mulighed under overvejelse, at påstandene er sande — men jeg er lige så parat til at anse det hele for humbug«.

»Rigtigt«, svarede stemmen. »Lad mig forklare dig min situation. Jeg mente nøjagtigt, hvad jeg sagde! Først fortalte du, at din nysgerrighed drev dig til at undersøge fartøjet, hvorved du hellere udsatte dig for ukendte farer, end at søge din redning ved flugt. Det er det rette udtryk for kampen mellem ønsket om viden og ønsket om sikkerhed, lige fra begyndelsen. Jeg tror, at der på jeres sprog findes et ordsprog om, at selvopholdelsesdriften er den første naturlov. Det er opmuntrende at fastslå, at ønsket om viden til tider overvinder det dyriske instinkt. Da jeg med mit råb advarede dig, var din reaktion ikke — som du selv tror — frygt. Såfremt reaktionen havde været frygt, havde den ladet dig stivne eller i det mindste lammet dig for en tid. I stedet handlede du øjeblikkeligt og endda på den bedst egnede måde. Det faktum, at du snublede, viser at du forsømte at holde tilbagetogsvejen klar. Og med hensyn til at tro på, hvad jeg fortæller, blot fordi jeg siger det, er det det sidste, vi ønsker, du skal gøre. Det, vi har brug for, er åbne sind, der kan tage mod beviser — selv om disse strider mod de vante tankebaner, og tilstrækkeligt bevægelige sanser til at arbejde videre med disse beviser for at nå frem til logiske slutninger. Den måde, du

indtil nu har reageret på, viser, at din mentale ligevægt er af den art, vi håbede at finde«.

»Tak for komplimentet«, sagde jeg. »Det, du siger, tyder på, at I har tænkt på at anvende mig til et bestemt formål, hvori menneskenes videnskabelige fremskridt er impliceret. Hvorfor kommer I så netop til mig? Alene her på White Sands findes der mange videnskabsmænd af meget større klasse end mig!«

»Du tror, at det var rent tilfældigt, at du befandt dig her og nu! Men der undervurderer du os en hel del. De fleste menneskers hjerner udsender let tankebølger, men du modtager også let. Når du vender tilbage til dit værelse, vil du opdage, at din aircondition ikke er itu, som du troede. Men for at vende tilbage til dit sidste spørgsmål. Vi har testet mange af jeres videnskabsmænds mentale ligevægt, og i alle tilfælde viste det sig, at deres sjæle var stivnet i deres nuværende begrebers støbeforme. Jeg kan forklare det med et billede: En myre, der kravler op i et træ, ved, at den bevæger sig opad, men dens horisont er for lille til, at den kan overse hele stammen. Resultatet bliver, at den begiver sig ud ad nogle af de nederste vandrette grene, i den tro at det stadigvæk er stammen. Et stykke tid går det godt, og den kan endda høste nogle frugter i forbifarten, men snart forvirres den, da den før så massive stamme opløses i mindre kviste og blade, der forgrener sig i alle retninger. På samme måde går det jeres forskere, der kun fortsætter af de vante traditionelle baner. Alle hans store »naturlove«, som han stolede klippefast på, begynder pludselig at forgrene sig og fortsætte i forskellige retninger (som atomets særlove, kvasistjernernes ulovmæssige opførsel etc. o.a.). Vore videnskabsmænd mener, at de nærmer sig den grænse af viden, som deres forstand kan fatte, og at alle fysiske love i den sidste ende bliver ren statistik. Når de er nået til dette punkt, kan de kun gøre yderligere fremskridt ved at følge den matematisk-abstrakte linie. Jeres videnskabsmænd f.eks. må nu påstå, at et elektron på samme tid er en del af en masse og en bølgebevægelse. De forsøger at gøre det forståeligt ved at sige, at elektronen er en del af en sandsynlighedssvigning. Dette er en tilstand, der ikke kan opfattes af nogen af vore sanser, og den eneste vej fremad er derfor den abstrakt-matematiske. En videnskabsgren vil altid se ud som en gren, når den betragtes fra hovedstammen, — for at sige det kort, det, jeres videnskabsmænd må gøre, er, i mange tilfælde at begive sig tilbage ad »grenen«, indtil de når hovedstammen. Først da vil de kunne komme længere. Det er blandt andet dette, vi gerne vil hjælpe jer til, men kun såfremt I selv ønsker denne hjælp, og såfremt I derefter virkelig er i stand til at følge denne vej, vi viser. Men dette er noget, der kan blive realiteter engang ude i fremtiden. Før vi kan yde jordmenneskene nogen som helst hjælp, er der to ting, der skal klares. For det første må vore legemer akkliamatiseres, det vil sige tilpasses de jordiske forhold, og dette vil vare mindst fire år endnu. Den anden betingelse er sværere at få opfyldt. De politiske spændinger, der hersker mellem jeres folk, må formindskes. Såfremt et af de eksisterende herskende folk her på Jorden får en afgørende videnskabelig overvægt, vil resultatet i sidste instans blive en altødelæggende total krig. Vi er ikke her for at bistå et eller andet folk til at vinde over sine politiske eller racemæssige modstandere, men for at tilpasse et fremskridt, der eliminerer årsagerne til mange krige, på samme måde, som vi for årtusinder siden eliminerede krigsårsagerne blandt vore egne folk«.

Efter denne lange tale inviterede »stemmen« Daniel Fry til at komme ombord og se skibet i funktion, samtidig med at den forklarede Fry, at fartøjet var et ubemandet laboratorium, beregnet til analyser af jordatmosfæren, men at det indeholdt en passagerkabine. »Stemmen« selv befandt sig i et moderskib i 900 miles højde, forklarede den.

En dør åbnede sig i fartøjets side, og Fry gik ombord. Han befandt sig da i en kabine på ca. 3,0× 2,3 mtr., hvor der var ca. 2,0 mtr. til loftet. Der var fire sæder i kabinen og derudover kun en kasse med et apparat, hvorpå der sad en svagtlysende linse.

Da Fry ikke havde specielle ønsker med hensyn til, hvor han ville hen, foreslog »stemmen«, at de kom nordpå til New York, idet synet af New Yorks lyshav fra 32 km højde altid havde været det smukkeste syn for dem selv.

Fortsættes.

Det er lettere at samle viden end at skjule mangel på viden.
Dag Hammarskjöld, FNs tidl. generalsekretær.

En landing på Dybbøl . . .

Det var gårdejer N. H., der sammen med sin kone gik ad gangstien mellem 1. og 2. skanse den 7. maj kl. 22,01. »Observatøren fortæller, at han kom gående ad gangstien, da han får øje på et lys lige frem mellem skanserne. Lysets farve var blå. Nogle få sekunder efter at det var kommet til syne, steg det lodret op og forsvandt af syne i løbet af 4-5 minutter. Objektets form var som en halv ellipse, d.v.s. flad på undersiden og hvælvet på oversiden. På objektet sås to rødtlysende pletter eller vinduer. Objektet var en cm i udstrakt arm. Observatøren anslår selv størrelsen til 5-6 meter og afstanden til objektet til 300 meter. Observatøren mener i øvrigt, at objektet var slukket, da det var ved jorden, idet han ellers ville have bemærket det noget før. *ej.*

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommende nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i al ting.

REDAKTIONEN.

Til UFO-NYT.

Hermed fölger jeg oppfordringen i »Brevkassen« i nr. 3, og vender meg til redaksjonen med noen betraktninger og spörsmål, hovedsakelig vedrörende artikler i UFO-NYT nr. 3, 1965.

Först tillater jeg meg å overrekke redaksjonen en »bukett blomster«:

Den måte UFO-NYT presenterte seg på etter reorganiseringen i redaksjonen var etter min mening meget fordelaktig! Jeg synes å merke en markert kursendring mot et mer differensiert artikkelutvalg, mer teknikk og mindre religion/filosofi, og en större »tyngde« i stoffet sett både fra journalistisk og vitenskapelig synspunkt.

Buketten inneholder ikke bare roser:

UFO-NYT bringer fremdeles stoff som trekker bladets karakter ned, og om ikke SUFOI anerkjenner alle fremsatte ideer, tanker og synspunkter — tror jeg det skader UFO-saken å presentere dette for leserne uten kritikk.

Jeg er enig i bladets positive innstilling til amatörer og autodidakte forskere, men når disse serverer stoff med åpenlyst feilaktige og forvirrende begreps- og dimensjonssammenstillinger ($E = mc^2 + g$ f.eks.!), synes jeg redaksjonen i det minste bör tillate seg en liten kritikk!

(Som virkelig ble gjort da denne ligningen forekom).

Med hjertelig takk for eventuelle svar önsker jeg UFO-NYT lykke til videre som et interessant og höyverdig tidsskrift!

Med hilsen
O. M. Laurhammer, Norge.

Allerførst tusind tak for Deres gode ønsker og for »buketten« — både roserne og de »andre blomster!«

For nu at tage sidstnævnte først, så er vi fuldt ud enige i de fremførte synspunkter, hvilket også var grunden til fremkomsten af Frank Pedersens kommentar til artiklen om tyngdekraften, — idet han dog undlod direkte at specificere de enkelte fejl og »hænge dem ud«. Det følgende indlæg fra artiklens forfatter, gengivet i vort augustnummer, viste imidlertid, at denne undladelse beklageligvis var blevet opfattet på en helt anden måde. —

Når vi på given foranledning tager »sagen« op endnu en gang, er det udelukkende fordi, den i virkeligheden er af principiel art, og vi vil gerne benytte lejligheden til at præcisere vor politik på dette punkt.

Det vil ganske givet skade hele UFO-sagens omdømme i Skandinavien, hvis dens officielle talerør kritikløst publicerer hvad som helst. Spørgsmålet er bare, hvor man skal trække grænsen mellem, hvad der bør afvises totalt, og hvad der kan optages under forudsætning af en mere eller mindre præciseret afstandtagen fra visse detaljer. — Det må nødvendigvis i hvert enkelt tilfælde bero på et skøn, om vi finder så meget af værdi, at artiklen trods alt bliver bragt videre til læserne.

Specielt hvad angår den famøse formel, så var vi fuldt ud klar over, at den på det groveste forsynder sig mod dimensionsregningens simpleste grundregler; men ser man bort fra det rent formelle, så står den reelt som udtryk for en amatørs tvivl m.h.t. den »autoriserede« formels ubetingede gyldighed og hans formodninger om, at tyngdekonstanten muligvis burde indgå i formelen på en eller anden måde, — en tanke, der i sig selv kan være gal eller genial — vi ved det ikke —, men som i hvert fald fortjener overvejelse. Og således hele artiklen igennem: En mængde interessante tanker — kombineret med en håndfuld oplagte, men hovedsagelig formelle misforståelser. Vi valgte at bringe artiklen, — andre ville måske have skønnet anderledes. Mange værdifulde impulser er i tidens løb kommet fra amatører, og vi mener fortsat, at amatører skal have mulighed for at komme til orde, — også i dette blad, forudsat det behandlede emne har tilstrækkelig tilknytning til UFO-sagen. Enhver, der udtaler sig offentligt, må imidlertid være indstillet på at møde kritik, og vi mener, at det er intet mindre end vor pligt over for de øvrige læsere såvel som af hensyn til UFO-sagens almindelige omdømme, at vi i hvert fald påtaler de eventuelle fejl, vi tilfældigvis har uddannelsesmæssige forudsætninger for selv at se, — og det kan kun glæde os, at vi ikke er ene om dette synspunkt.

Deres fornemmelse af en kursændring henimod mindre religion i vort stofvalg er korrekt, idet vi har noteret os resultatet af vor lille »markedsanalyse«, der klart viste, at kun en mindre del af læserne er interesseret i stof af denne art. Vi vil også fremover fra tid til anden søge at vejre stemningen, efterhånden som udviklingen skrider frem. Hvad angår »mere teknik«, kommer det jo nok noget an på, hvad man lægger i ordet teknik. Eksempelvis har vi netop fundet det rimeligt at begrænse omtalen af den jordiske rumforskning til at omfatte de rum-skud, der kan have direkte interesse i forbindelse med tallerkensagen — og endda med hovedvægten på de indvundne resultater —, hvorimod omtale af de efterhånden omtrent daglige opsendelser af mere eller mindre hemmelige satellitter skønnes at falde uden for vore rammer. Der findes udmærkede tidsskrifter, der udførligt bringer alle tilgængelige rum-tekniske data, — og specielt interesserede læsere må vi henvise dertil.

Og hermed er vi nået til Deres vedlagte spørgsmål. *B.J.*

1. G. Adamski's siste bulletin (mars - 65), inneholder en uttalelse om et »uvær i verdensrommet«.

   Ble denne bulletin utsendt *för* offentliggjörelsen av Mariner IV's registreringer?

   Og inngår denne solstormen i den vanlige, kjente og periodiske solaktiviteten?

Mariner 4's registreringer blev udsendt efterhånden, og vi er desværre ikke i besiddelse af en dato-oversigt, der viser, om G.A.'s bulletin er udkommet før eller efter offentliggørelsen. M.h.t. »solstorme« skal man være yderst forsigtig. Betegnelsen anvendes om flere forskellige fænomener, men det kan med sikkerhed fastslås, at Adamski talte om en art »uvejr«, som efter hans egne udtalelser ikke skulle være kendt af jordiske videnskabsmænd. *F.P.*

2. I artikkelen »De Kosmiske Love« blir Dr. Einsteins »ettfeltsteori« omtalt som om den var en realitet, men var ikke dette nettopp ett av hans ulöste problemer ved hans död?

Om Einsteins »feltteori« kan siges, at man vel nok i en årrække har regnet den for at være »sikker«, omend en del forskere hele tiden har sat spørgsmålstegn ved dens almengyldighed. I almindelighed kan siges, at selv »sikre« teorier senere kan vise sig at trænge til revisioner, når de forudsætninger, der danner baggrund for teoriernes opståen, ikke mere viser sig at dække fænomenerne tilstrækkeligt. *F.P.*

3. På side 126 nevnes noen russiske astronomer med teorier og uttalelser om fjerne sivilisasjoner, men uten at Gennadij Sjolomitskij's navn er tatt med. Iflg. REUTER var det *han* som oppfanget disse siste periodiske radiosignalene og tolket dem som utsendt av intelligente vesener — eller var det ikke?

Sjomolitskij's navn er ikke nævnt i artiklen LIV I RUMMET, da han ganske enkelt ikke har deltaget i udformningen af disse teorier. Der er ingen forbindelse mellem de af Sjomolitskij opfangede signaler og de nyeste russiske teorier om liv i rummet. *F.P.*

4. Hvad er pris og betingelser for SUFOI-medlemskap, — enn pris og kjöpemuligheter for The UFO Evidence?

Ved at holde bladet UFO-NYT kan man betragte sig som værende med i SUFOI. Der findes for tiden ikke nogen form for medlemskab derudover. Ønsker man at støtte sagen økonomisk, kan dette ske ved at sende et beløb til SUFOI STØTTEFONDEN. Eller man kan hjælpe sagen ved at tegne nye abonnementer på UFO-NYT.

»The UFO Evidence« kan købes direkte hos NICAP, 1536 CONNECTICUT AVENUE, N.W., WASHINGTON, DC, U.S.A. Prisen er 5 dollar.
F.P.

5. Annensteds forklares UFOenes lydlöshet som en fölge av et omkringliggende vakuum. En kan forstå at dette i så fall ville isolere for eventuell »motorstöy«, men hva med sjokkbölgene som u-unngåelig ville oppstå ved UFOenes hurtige bevegelse gjennom atmosfæren?

Stöyen fra et hurtig jetfly f.eks. kommer mer av »molekylenes frastötning« enn fra motoren!

Der er i tidens løb fremsat mange teorier om UFOernes fremdriftsmekanisme og deres lydløshed. Den mest sandsynlige bygger på opbygningen af et elektrisk felt, som ioniserer de omkring fartøjet værende luftmolekyler på en sådan måde, at luftmolekylerne nærmest fartøjet accelereres til en hastighed, der ligger tæt ved fartøejts hastighed, mens luftmolekylernes hastighed aftager, når vi fjerner os fra fartøjet. På denne måde skabes en jævn overgang fra fartøjets hastighed til det udenom fartøjet værende lufthav, og derved forhindres den ophobning af luftmolekyler, som giver anledning til de farlige varmepåvirkninger og chokbølger.
F.P.

6. Kan det være en mulig oppgave for SUFOI å samle og utgi Adamski's »Samlede Verker« — illustreret med hans beste fotografier?

En stor opgave som ikke er en for stor honnör til et stort menneske!

Nej, det må retteligen tilkomme Adamskis egen organisation IGAP at være initiativtager til en sådan opgave. *F.P.*

Til redaktionen.

Hvad er nu det? — Nye toner fra de gamle basuner?

En yderst ærværdigt og konservativt dagblad som Berlingske Tidende havde den 25. august — oven i købet på forsiden — en lille notits med overskriften: Flyvende tallerkener i Mexico. — Sendte blinksignaler. *(Artiklen findes gengivet andetsteds i bladet. — Red.).*

Følgende er bemærkelsesværdigt: Ingen kommentarer, intet forbehold, ikke engang »gåseøjne« om ordet flyvende tallerkener!

Iver O. Kjems, Kbh., S.

— — —

Lad os for det første slå fast, at der inden for de sidste få år virkelig er sket en ændring til det bedre, både i store dele af pressen og blandt befolkningen som helhed. I dag kan man godt omtale flyvende tallerkener, uden at der nødvendigvis bliver gjort grin med det. Se blot »hvad pressen skrev« siden vort sidste nummer. Det er da alt i alt en pæn høst, — og endda langtfra det hele.

De rører imidlertid ved et spørgsmål, som i årenes løb har undret mange danske ufologer: Når man tænker på, hvilke kræfter og kredse, der almindeligvis — og formodentlig med rette — antages at stå bag hemmeligholdelsen, så er det ejendommeligt, at netop de konservative og »højfinansielle« »Berlingske Aviser« gennem alle årene har været nogle af de »bedste« blade, rent UFO-mæssigt set, — hvormed dog ikke være sagt, at det hele tiden har været særligt godt. Svaret er måske at finde i følgende linie, der indledte en artikel af Rechendorff i Berlingske Tidende den 29. august i år:

> *»Som måske næppe ubekendt gav Ernst Henrich Berling den retningslinie for sin nyoprettede avis: Alt mærkværdigt bør antages. Naturligvis har grændlæggeren af nærværende tidende med de nævnte ord især ment nyheder af nytte for læserne .. et højst tænksomt ideal for samtlige senere redaktører m.m. at prøve at følge. Dog har i dag som i 1749 meldinger om mindre nytterige fakta berettiget plads i spalterne, så sandt som enhver kuriositet taler til de fleste menneskers fantasi. — —«*

At samme avis også har bragt de to »opklaringer« af tallerkengåden, der behandles andetsteds i dette nummer, kan man ikke i egentlig forstand bebrejde den. Vi må jo ikke glemme, at pressens opgave er at bringe nyhederne objektivt og kun tage parti selv i en eventuel leder. — At visse blade måske ikke altid overholder dette, når det gælder indenrigspolitik, er en anden sag. UFO-mæssigt set må vi i øjeblikket være tilfredse, hvis tallerkenmeldinger gengives uden spot, og bortforklaringsforsøg uden undertoner af triumf og bedrevidende, — og dette mål er vi efterhånden ikke så forfærdeligt langt fra. Enkelte provinsredaktører har dog stadig ikke opdaget, hvilken vej vinden blæser. —

Deres »nødråb« i sidste nummers »brevkasse«

angående Månens tempererede zone har i mellemtiden båret frugt, idet vi har modtaget det følgende brev fra Sverige. *B.J.*

UFO-nyts redaktion.

I brevkassen i UFO-nyt 4, läste jag om den ev. beboliga zon runt Månens mitt, som Adamski omtalar i »Ombord på rymdskepp«.

Jag är endast amatörastronom, och vet inte om följ. redan är känt för redaktionen, men det torde ha sammenhang med frågan om »den tempererade zonen«. Genom mätningar från Jorden har ju synnerligen stora temperaturvariationer uppmätts, från 160° C till omkr. + 100° C. Orsaken till dessa extrema temperaturer är i första hand månatmosfärens ringa täthet, omkr. 1/10.000 av jordatmosfärens täthet vid havsytan, enl. de flesta uppmätningar.

En tempererad zon, d.v.s. en landremsa med mindre våldsam, kanske uthärdlig, dygnsvariation av temperaturen skulle kunna tänkas om atmosfären på denna del av Månen var tillräckligt tät för att jämna ut temperaturvariationerna trots den långsamma måndygnsrytmen. Finns då något stöd för antagandet att månatmosfären skulle vara tätare på någon del av Månen? Det är ett faktum att Månens form inte är helt sfärisk, utan mer påminnande om ett ägg, som vänder toppen mot Jorden; detta är en följd av Jordens »tidvattenverkan« på Månen. Man föreställer sig då att Månens ev. atmosfär och vattenmassor skulle förflytta sig till Månens »baksida«, eftersom framsidan skulle skjuta upp som ett jättelikt berg. Emellertid har matematiska beräkningar visat att *resultatet av denna äggform skulle bli att ev. vatten och atmosfär skulle samlas i en remsa runt Månens mitt.* (Enl. H. P. Wilkens bok »The True Book about the Moon«). Nu skulle verkningarna av en lokal atmosfärzon kring månranden vara märkbara för observatörer på Jorden, i det att en viss skymningseffekt, och tecken på absorption skulle iakttagas då Månen passerar framför en ljusstark stjärna eller planet. Tecken på detta har faktiskt observerats vid enstaka tillfällen, men för det mesta kan inga tecken på en atmosfär kring månranden skönjas. Vi får därför anta att om denna lokala atmosfärzon existerar är den belägen strax bakom gränsen för observationer från Jorden, den skulle då också bli delvis synlig från Jorden vid enstaka tillfällen, p.g.a. Månens »krängning«, librationen. Enligt min mening stämmer denna hypotes, som alltså bygger på erkända observationer från Jorden, ganska bra mde Adamskis uttalanden i »Ombord på rymdskepp«.

Hälsningar
Fil. stud.
Anders Kinnander,
Täljstensväg. 1 A,
UPPSALA.

— — —

Tusind tak for Deres meget interessante brev. Månens ægform har jeg netop behandlet andetsteds i dette nummer af UFO-NYT, men den nævnte bog af H. P. Wilkins har jeg desværre aldrig selv læst, og jeg er heller ikke andre steder stødt på den teori, at atmosfæren skulle samle sig i en sådant bælte. Da dette resultat imidlertid er udledt rent matematisk, — og dermed logisk og det tilmed synes at blive bekræftet af visse iagttagelser, kunne det se ud til, at det, De her fortæller os, lige netop er den brik, vi manglede for at få puslespillet til at gå op.

Så var der altså alligevel en tredje måde at opfatte »den tempererede zone« på!

Hvis dette viser sig at holde stik, er endnu en af Adamski's forbløffende påstande blevet bekræftet, idet den altså blot skulle opfattes — ganske bogstaveligt, som sædvanlig! Han er efterhånden vanskelig at komme uden om, — hvadenten man kan lide det eller ej!

Endnu engang tak for disse interessante oplysninger! *B.J.*

Til redaktionen.

I nr. 2 af UFO-NYT på side 43 er det et stykke som heter Ny epoke? og på slutten er det et tein.

Jeg tenkte at det kunne bety noe sånt som dette:

Himmelrummet
Forteinelse for rumskipet
Forteinelse for planeten som de er fra.

Dette er bare et forslag som jeg har tenkt meg.

Hilsen
Kjell-Inge, Harbo.

— — —

Tjah — vi tør hverken sige ja eller nej, men vi lader gerne forslaget gå videre. Vi har ikke selv noget bedre forslag, så under alle omstændigheder — tak for brevet. *B.J.*

Det farligste i verden er at prøve at springe over en afgrund i to spring.

David Lloyd George.

DIVERSE

Et par praktiske bemærkninger.

ÆNDRET FORSENDELSESMÅDE.

Som læserne vil have bemærket, er vi fra og med dette nummer gået over til at udsende UFO-NYT postadresseret. – Undtaget herfra er dog en mindre gruppe af abonnenter, der f.eks. skal have mere end eet eksemplar.

Vi håber og formoder, at systemet vil fungere til alle parters tilfredshed, idet det for bladet vil betyde en anselig årlig besparelse såvel økonomisk som arbejdsmæssigt.

Det temmelig omfattende arbejde i forbindelse med den hidtidige forsendelse i kuvert er på fortræffelig måde blevet ledet af overlærer Vagn Dybkær, Kolding, idet medlemmer af hans store ungdomsgruppe har lagt mange arbejdstimer ude på Alpedalsvej – og på den måde ydet deres bidrag til UFO-sagen i Skandinavien.

Vi vil gerne på dette sted have lov at udtrykke vor tak til ungdomsgruppen og dens leder for denne fremragende indsats, og dertil føje en speciel tak fra det øvrige kontaktudvalg til Vagn Dybkær for den aldrig svigtende orden og omhu, der har præget Ekspeditionens arbejde i den forløbne tid.

EKSPEDITIONEN FLYTTER.

Ekspeditionens arbejde er blevet reduceret, men dog langtfra bortfaldet, ved overgangen til postadressering. Da Vagn Dybkær imidlertid på grund af forøget arbejdsbyrde har ønsket helt at fralægge sig dette hverv nu, da der alligevel sker en omlægning, vil Ekspeditionens arbejde fremtidigt blive varetaget af herr E. Hviid Steengård, der velvilligst har stillet sig til disposition. – Ekspeditionens adresse vil herefter være **UFO-NYT's Ekspedition, Rønnevej 2, Korup, Fyn.** Inden for almindelig forretningstid kan **tlf. (09) 12 28 35** benyttes.

ABONNEMENT 1966.

Postadressering forudsætter, at der ikke er for meget »gennemtræk« i vort kartotek, men at den overvejende del af abonnementerne løber videre i det følgende regnskabsår, hvilket i dette tilfælde er det samme som kalenderåret. Derfor vil postvæsenet også sætte overordentlig stor pris på, at **abonnementer,** der alligevel skal løbe videre, også **fornyes rettidigt,** hvilket vil sige **inden årets udgang.** Senere indbetaling betyder unødigt ekstraarbejde i samtlige led – og irritation for læserne selv, idet det må páregnes, at udsendelsen af første nummer af den ny årgang derved vil blive forsinket.

Den nye forsendelsesmåde vil medføre, at girokort til brug ved fornyelsen må fremsendes særskilt. For at give læserne rigeligt med tid – og dermed mulighed for at **få abonnementsfornyelsen overstået, inden julemåneden sætter ind!** – vil girokort blive fremsendt allerede i løbet af indeværende måned. Bladets standard såvel som prisen vil forblive uforandret D. kr. 24,– pr. årgang.

NYE ABONNENTER.

Vor opfordring i sidste nummer om at skaffe nye abonnenter har båret frugt, og vi takker alle de læsere, der på denne måde allerede har »slået et slag« for sagen. Det er dog stadig kun de færreste – ca. hver tiende –, men vi håber, at mange flere endnu vil følge efter. Med den megen presseomtale, »tallerkenerne« har fået i de sidste måneder, skulle det være et gunstigt tidspunkt til at prøve at

»indfange« nogle af de »halvinteresserede«, der hidtil har »kigget med over skulderen« i Deres eget eksemplar!

Et abonnement på **UFO-NYT for 1966 er også en udmærket julegave** til sådanne »halvinteresserede«.

For at støtte vore læsere i propagandaarbejdet tilbyder vi følgende, gældende fra 1. oktober:

Nye abonnenter, der inden nytår tegner sig for 1966, vil i tilgift – så langt restoplag rækker – modtage de 2 sidste numre af indeværende årgang.

Abonnement for 1966 + hele indeværende årgang: D. kr. 40,–. (Så langt restoplag rækker).

Hvis beløbet indbetales af en anden end den, abonnementet skal gælde for (gaveabonnement), vil numrene af indeværende årgang blive fremsendt i kuvert til indbetaleren.

VORT MÅL.

Vort mål er som bekendt et almindeligt udbredt kendskab til UFO-ernes eksistens og de dermed forbundne problemer og perspektiver – som grundlag for en åben behandling af sagen fra myndighedernes side.

Skal vi nå dette mål, må vi være mange, mange flere, der holder os underrettet og fortæller videre til andre.

Tag det tal, De mener svarer til vort nuværende abonnementstal, og prøv at doble op nogle gange. – Eller prøv det samme, idet De hele tiden tager det tredobbelte af det foregående tal – og De vil have et billede af, hvor vort abonnementstal ville ryge hen, **hvis hver læser skaffede blot henholdsvis een eller to nye abonnenter hvert år!** – En beskeden indsats med en fantastisk virkning! Og også DE kan støtte sagen!

Er De enig med os i vor målsætning, og **har De været tilfreds med UFO-NYT i det snart forløbne år, – så fortæl det til alle andre!**

Har De været utilfreds, – så sig det til os!

Redaktionen.

Rapportcentralen meddeler . . .

»Meteoret«.

Som nævnt i sidste nummer viste det sig, at »Meteoret« efter al sandsynlighed var en satellits undergang. Derfor besluttede man på sidste KU-møde ikke at udsende nogen særrapport om observationen, da man ikke regner med tilstrækkeligt stort salg til at dække omkostningerne ved udsendelsen.

I juli og august har vi modtaget i alt 24 rapporter, hvoraf de 17 var fra 1965, een fra 1964 og resten fra før den tid.

Herr J. E. Parder befandt sig den 14. januar kl. 21,30 i plantagen 2 km nord for Sdr. Omme. Vejret var klart og skyfrit, dog med en smule dis i trætophøjde. Pludselig så herr Parder tre lysende punkter komme mod sig i en anslået højde af 600 meter. Objekterne fløj i formation som en retvinklet trekant. Lyset fra objekterne var svagt pulserende og styrken var svag til middel. Farven var blåviolet, nærmest som nordlys. Da de tre lys var umiddelbart over observatøren, svingede de mod øst i en vinkel, der var tæt på de 90°. Der hørtes ingen lyde, men evt. støj kan også være blevet overdøvet af observatørens bilmotor, der gik. Samlet observationstid to minutter.

Vi har modtaget en enkelt observation fra Norge, nærmere betegnet Gressbakken i Øst-Finnmark. Observatør er herr V. Esjeholm fra Alta. I tyve minutter iagttog observatøren et stillestående objekt 40° over horisonten i nordvest. Objektet var ikke meget større end Venus, men man lagde mærke til objektet, da hele himlen var dækket af et tykt skylag, der naturligvis forhindrede at man kunne iagttage nogle stjerner. I løbet af de første fem minutter af observationen blussede objektet kraftigt op et par gange. Derefter var lysstyrken konstant nogle minutter for derefter at aftage gradvist indtil det ikke kunne ses mere. Samlet observationstid fra 23,40-24,00. — Observationen fandt sted den 12. marts; der var et vidne til observationen.

Den 26. juni har vi en observation fra Kregme pr. Frederiksværk, og observatør er frk. Inger Nielsen, der beretter følgende: »Jeg fik øje på genstanden, da den var ca. 60° over horisonten. Farven var først rødlig, siden hvid og til sidst rød igen. Farten var størst, medens jeg så den som en hvidt-

lysende kugle med et svagt, hvidlysende, ovalt lys omkring sig. Den standsede op flere gange, og på et tidspunkt så det ud, som om den beskrev to parabler ud i verdensrummet. Hovedkursen var først V-Ø, derefter S-N og til sidst V-Ø. Genstanden forsvandt langsomt ud af syne ca. 25⁰ over horisonten«.

Den næste rapport er fra den 21. juli kl. 13,10-13,25. Observatør er herr H. F. Schmidt, der i sin egenskab af landpostbud netop på det tidspunkt befandt sig på landevejen mellem Rangstrup og Bjørnskov. Vejret var letskyet med østenvind. Pludselig opdagede herr Schmidt tre dråbelignende, mørke objekter; de drev vestover hurtigere end skyerne. Periodisk fremkom noget, der lignede små detonationer, og som blev efterfulgt af en mørk røgsøjle opad fra objekterne. De tre objekter nærmede sig hastigt et stort (enkrone i udstrakt arm!) paddehatteformet, stillestående objekt, hvor de forsvandt. Det store objekt stod endnu i 15 minutter stille på samme sted, hvorefter det forsvandt opad gennem skyerne. Det store objekt havde samme farve som de andre, d.v.s. mørk. Observatøren betegner selv farven som »røg« eller »tagpap«.

.. Vi har de sidste måneder fået en del udklip om observationer, uden det dog er lykkedes os at få rapport ind på disse observationer. Vi nævner i flæng: »Mystisk himmelgenstand over Bodø« kl. 20,48 den 18. marts. »Meteor over Vestfold« omhandlende et objekt set i Sandefjordsdistriktet den 26. februar kl. 20,40. »Himmelfænomen sås i Gagnef« omhandlende observation over Dalarne den 22. marts. »Mærkelige genstande observeret på himmelen« drejer sig om flere observationer fra Tromsø den 6. marts. »Lysende genstand set i Finnmark« omhandler den førnævnte observation fra den 12. marts. »Meteorit over Otta?« fra den 23. marts kl. 19,30. »Mystik over København« om tre, matlysende objekter den 17. juli kl. 00,20.

.. Vi modtog også en del rapporter fra den sidste halvdel af juli omhandlende to satellitlignende genstande, som fulgtes ad over himmelen med en for satellitter forholdsvis stor hastighed. Det var imidlertid den russiske satellit Proton I. Det ser ud til, at rakettrinet, som fulgte satellitten, nu er så langt væk, at de to objekter ikke ses samtidigt mere.

De andre indkomne observationer var fra Fredericia, Sønderborg, Greve, Viborg, Haldrup, Ålborg, Odense, Aså, Nr. Bjært og København.

Endelig modtog vi en detektorvarsling. For første gang i halvandet år ringede herr K. E. Larsens detektor i Ravnkilde pr. Arden. Vejret var skyet, og der var ingen observation. *ej*

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. aug. 1965.

København og omegn.

BREDE: Finn Madsen, Lystoftevej 20B, Lyngby.

BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.

DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.

KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

TÅRNBY: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

KBH. V: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

KBH. V: H. Heiden, Flensborggade 32, VE 918y.

Sjælland og Lolland-Falster.

BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3, tlf. (01) 81 33 92.

BORUP: Børge Jensen, Elmevej 2, tlf. (03 626)101.

FLØNG pr. Hedehusene: Sv. Larsen, Bakkevej 1.

FREDERIKSVÆRK: A. Hauser, Birkevej 63.

FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.

HOLBÆK: Finn Nielsen, Chr. Hansensvej 19 B, tlf. 1364.

HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.

LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.

NAKSKOV: Ole Henningsen, Fayesvej 39.

NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.

ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.

ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.

SVINNINGE: A. Hervik, »Birkholm«, tlf. (03 465) 461.

VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

I de fleste tilfælde skuffer livet os kun, fordi vi forlanger for lidt af det.

Jules Romains, fransk forfatter.

Jylland.

ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.

FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.

FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

GRENÅ: Guy Markus, Østergade 7, tlf. (063) 2 10 27.

KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.

LEMVIG: Inger Bech Rasmussen, Strandgade 8, tlf. (078) 2 10 96.

NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.

SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

STENDERUP pr. Toftlund: Tage Lau.

STRUER: J. P. Christensen, Søndergade 56.

THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

KORUP: E. Hviid Steengård, Rønnevej 2.

NYBORG: K. Aa. Balsløv, Bregnevej 14.

ODENSE: E. Hviid Steengård, Rugårdsvej 167, tlf. (09) 12 28 35.

SVENDBORG: Frank Lerbæk, Strandhuse 35, tlf. (09) 21 34 76.

RUDKØBING: H. Christiansen, Kastanievej 12, tlf. 51 14 33.

UFO-møder i København.

Der vil atter i den kommende sæson blive holdt en række møder ved H. C. Petersen.

Møderne afholdes d. 17/11, 15/12, 12/1, 16/2, 16/3 kl. 19,30 præcis i Utterslev kirkes ungdomssal, Sokkelundsvej 25 på Bellahøj.

Mød talrigt frem
allerede fra 1. aften.

Venlig hilsen *H.C.*

UFO-brochuren.

Den nye brochure, der blev annonceret i forrige nummer af UFO-NYT, er blevet en kæmpesucces allerede fra starten.

Alene antallet af bestillinger viser, at der virkelig er behov for et hjælpemiddel af den art. — Brochuren har måttet genoptrykkes to gange allerede i løbet af den første måned!

Men også reaktioner og tilkendegivelser efter modtagelsen af brochuren taler deres tydelige sprog. Lad det være slået fast med det samme, at det er en god lille tryksag, der samler i en nøddeskal, hvad man lige netop har brug for, når man træffer — eller søger at skabe nye interesserede. Brochuren giver de vigtigste kendsgerninger og antyder mange flere. Den siger lige akkurat så meget, som folk under alle omstændigheder kan »tage« uden at stejle, men er samtidig et fint stikordsregister for den mere viderekomne ufolog, der står med den i hånden, parat til at uddybe, hvad der eventuelt måtte have særlig interesse.

Ungdomsgruppen på Frederiksberg har — som de selv udtrykker det — tilstræbt at samle mest muligt af det mest overbevisende UFO-stof på disse 8 sider, og vi synes, de er sluppet godt fra eksperimentet.

Af indholdet kan nævnes: Tallerkenhistorien efter krigen — Folks reaktioner — Organisationer — De lige linier — Kontaktberetninger — Hvad vi ved (og ikke ved) om rumfolk — Astronomi og rumfart — Kendte personers udtalelser — Liste over UFO-litteratur m.m., hvortil kommer et par vittigheder samt en del af de mest kendte billeder af flyvende tallerkener.

Brochuren kan rekvireres hos *Per Nørrung, Langelandsvej 11, Kbh. F.* Telf. GO 664y.

Til dækning af trykprisen betales: *For 10 eksemplarer kr. 2,50, for 20 eksemplarer kr. 5,-* og 20 øre pr. stk. derudover.

Betaling og SVARPORTO vedlægges i frimærker. *Red.*

Fl. tallerken set over Frankrig.

Og det var oven i købet en anerkendt rumekspert, der gjorde observationen.

PARIS (UPI) En af Frankrigs førende rumeksperter, Alexander Ananoff, fortæller, at han har iagtaget en »flyvende tallerken« i omkring 35 minutter nær Dreux, som ligger 80 kilometer vest for Paris, torsdag aften.

Ananoff, som 1950 vandt den internationale astronautik-pris, der året efter blev vundet af amerikaneren Wernher von Braun, oplyste, at han tog fotografier af genstanden og betragtede den gennem en kikkert.

FLYTTEDE SIG TEMMELIG LANGT PÅ KORT TID.

Blandt andre vidner var borgmesteren i Dreux. Ananoff beskrev genstanden som »tallerken- eller linseformet«. Den flyttede sig temmelig langt, mens han betragtede den, og forsvandt til slut over en sirrus-sky, som kun forekommer 6-7 kilometer oppe.

Det franske meteorologiske bureau havde sendt en vejrballon op ved 18-tiden. Den amerikanske militærforlægning i Dreux rapporterede, at den iagttog ballonen, som var syv meter i diameter, klokken 22,30.

TROEDE FØRST, AT DET VAR BALLON.

Ananoff sagde, at han og andre vidner først havde troet, det var en ballon. Men efter nærmere studium af genstanden var han nået til den slutning, at det måtte være noget andet. På grund af dens bevægelser og fart, og fordi lyset fra den så ud til at komme indefra og ikke blot være en refleks af sollyset.

Han oplyste, at han sammen med flere andre så et enkelt lyspunkt fare over himlen fra syd til nord i løbet af tre minutter klokken 23,35 uden at give nogen lyd fra sig eller efterlade noget spor.

Ålborg Stitstidende, 21/8-65.

Mystiskt föremål

sågs över Karlstad, »Blåagtig stjärna«

Ett mystiskt föremål observerades på måndagskvällen över Karlstad av meteorolog Håkan Chöler på flygstationens väderlekstjänst. Det såg ut som en stjärna med blåaktigt sken, men kan inte ha varit en satellit och inte heller något flygplan på hög höjd.

– Satelliterna har sina regelbundna banor, och flygplanen korsar inte himlavalvet ljudlöst på några få sekunder som det här gjorde, säger han till Dagens Nyheter. Första gången kom det kl. 22,25 i sydostlig riktning. Jag tyckte att den höga hastigheten var märklig och hämtade ett par vänpliktiga brandsoldater för at de skulle hjälpa mig spana. 20 minuter senare kom föremålet igen, men nu med annan kurs. Plötsligt vände det tvärt och gick åt annat håll.

Meteorolog Chöler beräknar hastigheten till 30.000-40.000 km/tim. Satelliterna brukar han observera 5-6 gånger längre tid när de passerar. Han upptäckte föremålet när han gjorde sina ordinarie observationer för att måta molnbildningen. Meteorologerna har inga order att rapportera sådana här iakttagelser till militära myndigheter, och meteorolog Chöler har bara skrivit en anmärkning i sin väderleksjournal.

På Observatoriet i Stockholm har ingen observation av föremålet gjorts. (DN, Karlstad.)

Dagens Nyheter, 18/8-65.

LITO Tlf. 211815 Svendborg